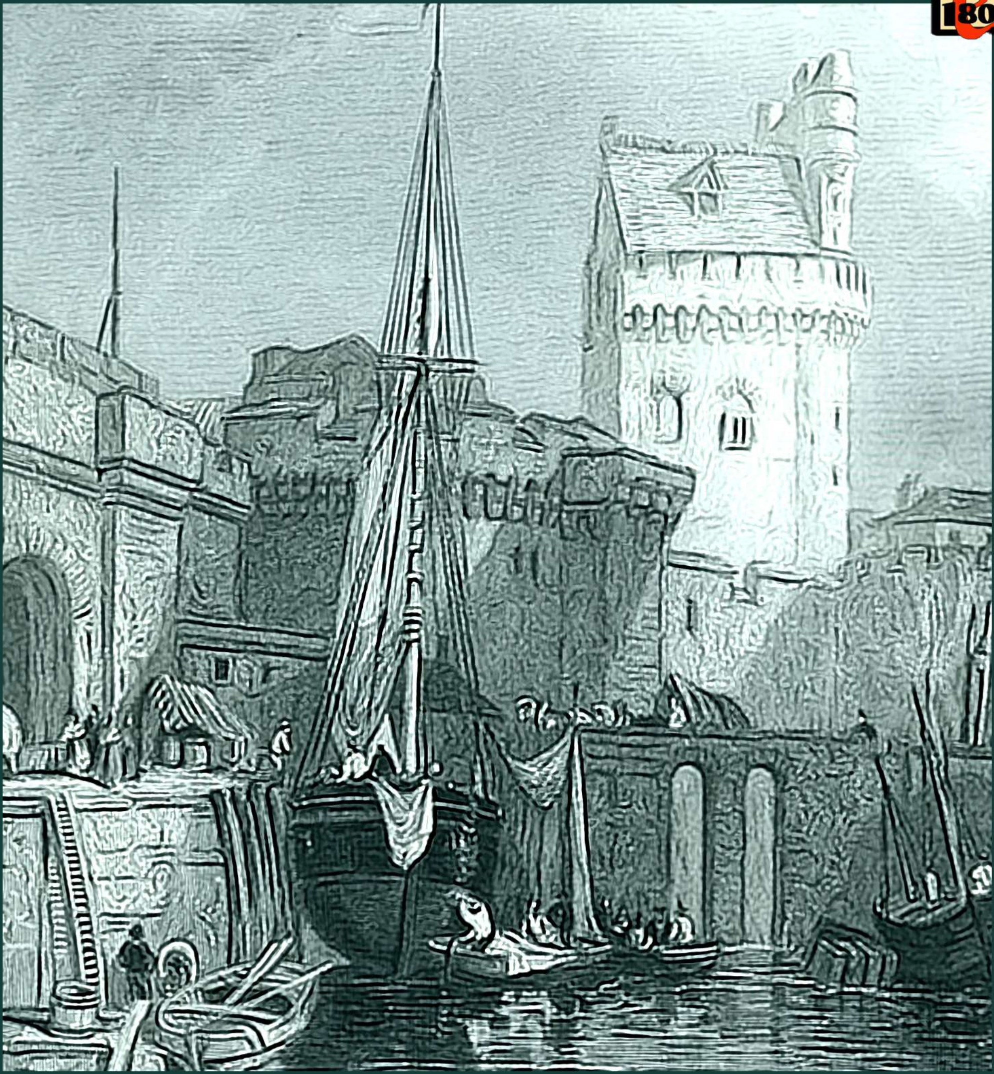

Frederick Marryat

De tre kuttere

Frederick Marryat

De tre kuttere

eBibliotek 1800

2023

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Frederick Marryat: *De tre kuttere* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Frederick Marryat: *De tre kuttere* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal*

context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

1. Første kutter

Læser! Har du nogen sinde været i Plymouth? Hvis du har været der, må dit øje med henrykkelse have dvælet ved greven af Mount Edgcumbes henrivende ejendom; har du derimod ikke været i Plymouth, må du tage derhen jo før jo hellere. På Mount Edgcumbe vil du se det smukkeste tømmer i verden, mægtige træer, som hæver deres kroner op til toppen af højene og dækker siderne af dem lige ned til sandet og gruset ved stranden. Fra dette yndige sted vil du se et af de herligste panoramaer i verden. Du vil se – ja, jeg ved knap, hvad du ikke vil se – du vil se Ram Head og Cawsand Bay, og så vil du se Søbryderen og Drageøen og Djævlebroen neden under dig, og byen Plymouth og dens fæstningsværker og Hoebakken, og så vil du komme til Djævlepynten, om hvilken strømmen løber djævleblændt stærk, og så vil du se den ny proviantgård – hvor sir James Gordon plejede at humpe om hele dagen og få en pris tobak af enhver, der havde en snusdåse, som alle var henrykt over at kunne give ham, og som han var henrykt over at modtage, hvilket viser, hvor megen glæde man kan gøre hinanden blot med en pris tobak – og så vil du se Mount Wise og Muttonbugten, byen Devonport med sit herlige værft og arsenaler, North Corner og vejen, som fører til Saltash. Og du vil se skibe under bygning og skibe aftaklede, skibe, som skal udbedres, og skibe, som tiltakles, blokskibe, logi-skibe og forbryderskibe, der skal til Botany Bay, og vagtskibe, skibe, der er sejlklare, og skibe, der allerede er under sejl, desuden lægtere, orlogsbåde, værftsbåde, kadrejerbåde øg kystbåde.

Kort sagt, der er en hel del at se i Plymouth foruden selve vandet; men hvad jeg nu særlig ønsker, er, at du skal stille dig hen ved Mount-Edgcumbe-batteriet og se ned i flådens leje neden for dig; der vil du da se en kutter ligge for et enkelt anker, og du kan også af dens vimpel og flag, at det er en lystjagt.

Af alle de forlystelser, som adelen og godsejerne på vor ø hengiver sig til, er ingen så mandig, så oplivende, så patriotisk eller så national som lystsejladsen. Den er ejendommelig for England, ikke blot fordi vi er øboere og har udmærkede havne, men fordi den kræver en vis energi og et vist beløb i årlige indtægter, som kun sjældent findes andetsteds. Den er viseligt blevet fremmet af vore regenter, som har indset, at kongerigets sikkerhed forøges ved, at enhver mere eller mindre er sømand eller har noget at gøre med søvæsenet. Det er en adspredelse af største vigtighed for landet, den har i høj grad udviklet vort skibsbyggeri og taklekunst, eftersom den giver vore søfolk og skibsbyggere noget at bestille. Men skulle jeg opregne alt, hvad jeg kunne sige til jagternes pris, ville jeg ikke komme videre i min fortælling. Jeg vil derfor drikke et glas på admiral lord Yarboroughs og jagtklubbens velgående og gå videre.

Du vil lægge mærke til, at denne jagt er taklet som kutter, og at den flyder let og yndefuldt på det stille vand. Den er just i færd med at lette anker, dens fok er los, alt er rede til, at den kan kaste los – om få minutter vil den være under sejl. Du ser nogle damer sidde ved hakkebrættet, fem dyrekøller hænger ud over agterspejlet. Af alle adspredelser må jeg bede om lystsejladsen. Men vi må gå om bord. Dækket, vil du lægge mærke til, er af smalle fyrreplanker, så hvidt som sne, kanonerne er af poleret malm, beddingerne og nathuset af

mahogni, den er smagfuldt malet, og alle forsiringer er forgyldte. Der er intet, der mangler, og dog, hvor ryddeligt er ikke dækket!

Lad os gå neden under. Dette her er damernes kahyt. Kan noget være mere smagfuldt eller elegant? Er den ikke næsten overdådigt udstyret? Og, skønt den er så lille, forbavses du dog ikke over dette såre indskrænkede rum, når du ser så mange bekvemmeligheder så smukt ordnede? Dette er spisesalen og herrernes opholdssted. Kan der gives noget mere fuldendt eller udsøgt? Og kig så ind i deres stadsværelser og soverum. Her er hovmesterens lukaf og buffeten. Hovmesteren er netop i færd med at presse citroner til punchen, og der står champagnen i is, og ved siden af isspanden er rødvinsflaskerne opstillede, rede til at trækkes op. Lad os nu gå forud; her er mandskabets lukafer, men ikke sådanne indknebne hummere som om bord på orlogsmændene. Nej, overdådigheden breder sig agter ude fra og er ikke fuldstændig opgivet, end ikke i folkelukafet. Dette rum her er køkkenet, er det ikke beundringsværdigt indrettet? Hvilket *multum in parvo*! og hvor indbydende dufter ikke skildpaddesuppen! Til søs overfaldes man af og til af hårdt vejr, men giv mig blot en lystjagt, så skal jeg nok holde det ud. Nu, da jeg har vist dig rundt i skibet, må jeg forestille de om bord værende for dig.

Ser du den af sundhed blomstrende smukke mand i hvide benklæder og blå trøje, som står hist henne med en kikkert i den ene hånd og nipper til et glas grog, som han lige har fået rakt sig op igennem skylightet. Det er skibets ejer, medlem af jagtklubben, lord B.; han ser ud som en sømand og svarer også til sit udsende, og dog har jeg set ham i sit fineste puds ved

Parlamentets åbning. Den herre tæt ved ham er mr. Stewart, løjtnant i søetaten. Han holder sig med den ene hånd i vantet, fordi han, der har været i aktiv tjeneste hele sit liv, ikke ved, hvad han skal gøre af sine hænder, når han ikke har noget i dem. Han er en protegé af lord B. og opholder sig for tiden her om bord som overstyrmand.

Den smukke, velskabte mand, som står ved nathuset, er en mr. Hautaine. Han tjente seks år som *midshipman* i marinen, men sølivet huede ham ikke; så var han år i et kavaleriregiment, men det huede ham heller ikke; så giftede han sig og fandt efter langt kortere tid, at det heller ikke var efter hans smag. Men han holder meget af lystjagter og andre mænds hustruer, om han end ikke holder af sin egen, og hvor han kommer, er han velkommen.

Den unge mand med den broderede silkevest og hvide handsker, som bøjer sig ned for at tale til en af damerne, er en mr. Vaughan. Han er at træffe i de fine selskaber hos Almack's og Crockford's og alle andre steder. Alle kender ham, og han kender alle. Han er lidt i gæld, og en lysttur om bord i en jagt kan være ganske passende.

Den herre, der sidder ved siden af damen, er en slægtning af lord B., man kan med det samme se på ham, hvad han er. Han vil agere sømand uden at være det; han har ikke barberet sig, fordi søfolk ikke har tid til at barbere sig hver dag; han har ikke taget rent linned på i dag, fordi sømænd ikke kan skifte linned hver dag. Han har en cigar i munden, men har halvvejs ondt af den, og den generer hans nærmeste omgivelser. Han taler om den fornøjelse at være ude i en rigtig svær søgang, som kan jage alle damerne ned – så kan de ikke se, at han er mere søsyg end

de. Han har det uheld at være født til engang at arve et stort gods og at være en nar. Hans navn er Ossulton.

Den sidste af herrerne om bord, som vi endnu har at forestille for læseren, er mr. Seagrove. Han er høj og slank, med skarpe ansigtstryk, der tyder på kløgt. Han er blevet uddannet til retslærd og har alle dertil fornødne egenskaber, men ingen flid og intet at bestille; han har aldrig haft nogen sag at føre og har heller ingen udsigt til at skulle få nogen. Han er det musikalske medlem i selskabet, har lukket sit kontor og er, efter indbydelse af Hans Herlighed, kommet for at musicere om bord på hans jagt.

Der står endnu tilbage for mig at beskrive damerne – jeg skulle måske have begyndt med dem – men jeg anfører som undskyldning, at jeg hylder det princip at gemme det bedste til sidst. Det gør alle marionetspillere, og hvad er dette vel andet end den første scene på mit marionetteater!

Vi vil beskrive dem efter alder. Den høje, magre, tvære, fem og fyrreårige dame er pebermø og søster til lord B. Hun har meget imod sin vilje ladet sig overtale til at tage med om bord, men hendes begreber om det sømmelige tillod ikke hendes broderdatter at vove sig ud på søen, hvis hun *kun* havde sin fader til at beskytte sig. Hun bliver forskrækket over alt; kastes et reb ned på dækket, farer hun op og råber "Oh!" Er hun på dækket, tror hun, at vandet strømmer ind neden under, og er hun nede i kahytten, og der fløjtes oven over hende, er hun overtydet om, at der er fare på færde, og er alt fuldkomment stille, er hun vis på, at der er noget galt i vejen. Hun er stundesløs, urolig på egne og alle andres vegne og er aldeles utålelig med sin stolthed og vrantenhed; men hun har strenge

begreber om det sømmelige og ofrer sig gerne som martyr. Det er den velbyrdige miss Ossulton.

Den dame, der, når hun smiler, fremviser så mange smilehuller i sit smukke, ovale ansigt, er en ung enke fru Lascelles. Hun ægtede en gammel mand for at føje sin fader og moder, hvilket var datterligt handlet af hende. Hun lønnedes med at blive enke med en stor formue. Efter at have indgået sit første ægteskab for at være sine forældre til behag, har hun nu i sinde at gifte sig igen, sig selv til behag; men hun er endnu meget ung, og det haster slet ikke.

Den unge dame med det yndige udtryk i sit ansigt er velb. miss Cecilia Ossulton. Hun er livlig, åndrig og kender ikke til frygt, men hun er endnu meget ung, ikke mere end sytten år – og ingen ved, hvorledes hun i virkeligheden er – ja, hun ved det end ikke selv. – Disse personer er det, som samles i kahytten. Mandskabet består af ti flinke matroser, hovmesteren og kokken; desuden har lord B. sin kammertjener med, og ligeså mr. Ossulton, og miss Ossulton har sin kammerpige med til sin opvartning. Da der ikke er plads om bord til de andre tjenere, er disse blevet tilbage i land.

Jagten har nu lettet anker og har alle sine sejl sat. Den løber mellem Drageøen og landet. Hovmesteren har meldt, at middagsmaden står på bordet. Da læseren har fået en del at vide om tilberedelserne dertil, overlader jeg til ham at dømme, om det ikke kunne være ganske behageligt at sætte sig til bords i en jagt. Søluften har givet dem alle madlyst, og først da dugen blev taget af bordet, blev samtalen almindelig.

"Mr. Seagrove," sagde Hans Herlighed; "det var meget nær ved, at De ikke var kommet med; jeg ventede Dem i torsdags."

"Det gør mig ondt, mylord, at forretninger hindrede mig i at efterkomme Deres Herligheds venskabelige stævning før."

"Nej, hør, Seagrove, kom nu ikke med den snak," sagde Hautaine. "De sagde jo selv forleden aften til mig, da De havde fået snakketøjet i gang, at De aldrig i Deres liv havde haft en sag at føre."

"Ja, og det er en meget heldig omstændighed," svarede Seagrove; "for var der blevet betroet mig en sag, ville jeg ikke have vidst, hvad jeg skulle gøre med den. Det er ikke min fejl; jeg duer kun til at være kommissionær; men jeg havde alligevel forretninger, og det tilmed en meget vigtig; Ponsonby havde anmodet mig om at gå med ham hen til Tattersalls [Note 1)] for at afsige min dom om en hest, som han gerne vil købe, og derefter følge med ham ud til Forest Wild for at føre hans sag over for hans onkel."

"Det lader altså til, at De har været advokat," tog lord B. til orde; "må jeg spørge, vandt Deres ven sin sag?"

"Nej, mylord, han tabte sin sag, men vandt en proces."

"Den gåde må de forklare mig, sir," sagde Cecilia Ossulton.

"Sagen er, at gamle Ponsonby er meget opsat på, at William skal ægte miss Percival, hvis godser støder op til Forest Wild. Nu er min ven William næsten lige så indtaget i ægteskab, som jeg i jura, og nu skulle sagen afgøres ved retskendelse."

"Men hvorfor skulle De da give møde?" spurgte mrs. Lascelles.

"Jo, ser De, madame, da Ponsonby aldrig køber en hest uden at tage mig med på råd –"

"Jeg kan ikke indse, hvad det har med giftermålssagen at gøre, sir," bemærkede miss Ossulton den ældre og knejsede med

nakken.

"Om forladelse, madame; sagen er," vedblev Seagrove, "at da jeg altid får lov at hænge på ryggen af Ponsonbys heste, anså han det for rigtigt, at han i dette tilfælde havde mig selv i ryggen; han fordrede derfor sagen behandlet som privat søgsmål, men hans onkel ville have den behandlet som kriminalsag og tilbød ham ingen defensor. Så snart vi var kommet ud på gården, og jeg under mange buk var trådt ind i stuen, fik mr. Ponsonby mig under lige så mange buk ud igen – hvilket ville have bragt mig i en højst ubehagelig klemme, hvis døren ikke var blevet stående på klem."

"Gør, hvad De vil, Seagrove, men forskån os for de ordspil," faldt Hautaine ham i talen.

"Vel, så vil jeg drikke et glas vin."

"Gør det," sagde Hans Herlighed, "men husk på, at hele selskabet længes efter at høre enden på Deres historie."

"Jeg forsikrer Dem, mylord, det var ligesom et optrin i en komedie."

Her må bemærkes, at mr. Seagrove havde en del talent for det komiske, han var en fortrinlig mimiker og kunne fordreje sin stemme næsten, som han selv ville. Han havde for skik at give scener, ligesom de kunne være forefaldet mellem forskellige folk, og han skilte sig særdeles godt fra det. Når han sagde, at noget, han ville til at fortælle, var "lige så godt som en komedie", forstod hans bekendte i almindelighed meget godt, at han skulle opfordres til at give en scene til bedste. Cecilia Ossulton sagde derfor straks: "Åh, spil den for os, mr. Seagrove", hvorefter mr. Seagrove, efter at have forudskikket den bemærkning, at han ikke alene havde hørt, men også set alt, hvad der var

foregået, forandrede sin stemme, og idet han afpassede sine fagter efter ordene, begyndte således: "Stykket kan hedde:

Fem tusind tønder land i et ring-hegn."

Vi vil ikke beskrive mr. Seagroves fagter og håndbevægelser; dem må læseren slutte sig til af hans ord.

"Det vil da, William," bemærkede Ponsonby, idet han standsede og vendte sig om mod sin brodersøn efter en hurtig spadseren op og ned ad gulvet med hænderne på ryggen under kjolen, så at skøderne hang lodret ned og stod omtrent tre tommer ud fra kroppen, "jeg kan gerne sige *uimodsigeligt,* blive den smukkeste ejendom i grevskabet – fem tusind tønder land i et ring-hegn."

"Ja, det vil jeg også sige, onkel," svarede William, idet han mageligt henstrakt i en med grønt maroquin overtrukket lænestol gyngede den ene fod op og ned, "og siden du nu har sat din hu til at få disse to godser samlet, omgærdede af et ring-hegn, så så du gerne, at jeg også blev omsluttet af et ring-hegn!"

"Og en smuk ejendom vil det blive!" sagde Ponsonby.

"Hvilken, onkel? – Godset eller konen?"

"Begge to, nevø, og jeg venter, du indvilliger."

"Ved du hvad, onkel, jeg er ikke havesyg. Den formue, du for øjeblikket har, er stor nok til mig. Med din tilladelse vil jeg, i stedet for at udvide ejendommen til det dobbelte omfang og fordoble mig selv, fremdeles forblive enearving og enlig mandsperson."

"Læg mærke til, William, sådan en lejlighed vil måske ikke indtræde i hele århundreder. Vi kunne udvide Forest Wild til sine gamle grænser. Du ved, at det har nu været delt i næsten to hundrede år. Vi har nu en herlig, glimrende lejlighed til at

genforene de to ejendomme, og når det atter bliver samlet, vil godset blive akkurat lige så stort, som det var, da Henrik den Ottende på reformationens tid skænkede det til vore forfædre. Denne gård må da rives ned, og klosteret blive stående. Så får vi da vort eget igen, og det kvit og frit for enhver byrde og forpligtelse."

"Frit for enhver byrde og forpligtelse, onkel! – Du glemmer rent, at der følger en kone med."

"Og du glemmer, at der er fem tusind tønder land i et ring-hegn."

"Nej, onkel, du lader det ringe alt for tit i mine øren, til at jeg skulle glemme det; men hvor stor lyst jeg end kunne have til at blive den lykkelige besidder af en sådan ejendom, har jeg dog ingen rigtig lyst til at blive den lykkelige besidder af miss Percival, og det så meget des mere, som jeg aldrig har set ejendommen."

"Vi vil ride over den i morgen, William."

"Ride over miss Percival, onkel! Det vil være højst ugalant. Imidlertid vil jeg dog nok en af de første dage ride med dig over ejendommen, som jeg endnu ikke har set, lige så lidt som jeg har set miss Percival."

"Da kan jeg lade dig vide, at hun nok er værd at eje."

"Selv om ringhegnet ikke fulgte med?"

"I ypperlig stand, William – eller, hvad jeg ville sige, en ypperlig karakter."

"Det har meget at sige i ægtestanden."

"Og vel bearbejdet – eller, hvad jeg ville sige, godt oplært og opdraget as sine tre ugifte tanter, der er mønstre på dyd og gode sæder."

"Er nogen af dem på moden?"

"I udmærket dyrkningsstand, det vil sige, hendes ånd er rigt uddannet, efter det nyeste system – hvad er der nu at le af?"

"Jeg formoder, det er efter fire-års-vekseldrift-systemet," svarede William leende, "det vil sige, dans, sang, musik og tegning."

"Og så er hun kun sytten år gammel! – Glimrende jorder, som lover god høst – hvad mere vil du have?"

"Ja, det er jo et meget pænt gods, onkel! Når der blot ikke var denne hage med, denne ægtestand. Det gør mig ondt, meget ondt, at jeg skal gøre dig imod og berede dig skuffelser; men jeg må betakke mig for at forpagte det for livstid."

"Så må du tillade mig, sir, at give dig et vink om, at du i mit testamente kun bliver fæster på åremål. Jeg holder det for en pligt, som jeg skylder min slægt, at sørge for, at godset bliver samlet igen. Det kan kun ske ved, at en af vor familie gifter sig med miss Percival, og da du ikke vil, må jeg nu til at skrive til din fætter James, og hvis han går ind på mit forslag, gør jeg ham til min arving. Han vil rimeligvis nok bedre kunne skønne fordelene ved fem tusind tønder land i et ring-hegn."

– og dermed gik mr. Ponsonby hen imod døren.

"Vent lidt, kære onkel," råbte William og rejste sig fra lænestolen; "vi forstår ikke ganske hinanden. Det er vel sandt, at jeg ville foretrække det halve gods og enlig stand frem for de to godser og ægtestanden, men på den anden side har jeg ikke sagt, at jeg ville foretrække tiggerstaven for en kone og fem tusind tønder land i et ringhegn. Jeg ved, du er en mand, der holder ord; – jeg går ind på dit forslag, og du har ikke nødig at sætte fætter James i udgifter med postpenge."

"Meget vel, William; mere forlanger jeg ikke; og da jeg også ved om dig, at du holder ord, anser jeg dette giftermål for afgjort. Det var blot i denne anledning, jeg sendte bud efter dig, nu kan du godt tage af sted igen, når du selv lyster. Jeg skal lade dig vide, når det hele er i orden."

"Jeg må være i Tattersalls på mandag, onkel; der er en hest, som jeg må have til næste væddeløb. Må jeg spørge, onkel, hvornår tror du, der bliver rimelighed for, at du vil have mig herud?"

"Lad mig se – nu skriver vi maj – sådan engang hen i juli, antager jeg."

"I juli, onkel! Nej, skån mig dog – jeg kan ikke gifte mig i hundedagene – nej, sy for pokker, ikke i juli."

"Nå ja, ja, William, du må jo også tage en gang eller to over at se ejendommen – miss Percival, ville jeg sige – så det bliver måske for tidligt – skulle vi da opsætte det til ind i oktober?"

"I oktober? – Så skal jeg ned til Melton."

"Må jeg da spørge, sir, hvilken del af året er efter din almanak ikke *hundedage*?"

"Ser du, onkel, førstkommende april – jeg synes, det vil være passende."

"Førstkommende april! – Elleve måneder og en vinter imellem. Sæt miss Percival forkølede sig og gik hen og døde!"

"Det ville jeg være hende umådelig taknemmelig for," tænkte William.

"Nej, nej!" vedblev mr. Ponsonby, "intet er sikkert i denne verden, William."

"Ja, ja, onkel, skulle vi da beramme brylluppet til første *hårde frost*?"

"Vi har jo ikke haft hård frost de sidste år, William. – Så kunne vi jo komme til at vente i årevis. – Nej, jo før det er overstået, des bedre. Tag du tilbage til byen, køb din hest og kom så her ud igen – min kære William, for at gøre din onkel til behag – og bryd du dig blot ikke om hundedagene."

"Nu vel, sir, skal jeg bringe et offer, så skal det ikke være halvgjort; af hensyn til dig vil jeg endog holde bryllup i juli uden mindste hensyn til, hvad termometret siger."

"Du er en brav knøs, William. – Trænger du til penge, vil du have en anvisning?"

"Jeg har allerede fået en i dag," tænkte William og var i en slem forlegenhed. "Jeg vil være dig taknemmelig for lidt penge nu til dags sælger man hestekød pr. ounce."

"Og du betaler det i pund. – Se her, William."

"Tak, sir, jeg er lutter føjelighed og skal holde ord, selv om der skulle vise sig en komet. Jeg tager nu tilbage og køber hesten, og så skal jeg være rede til at overtage ringhegnet, så såre du ønsker."

"Ja, og du vil upåtvivlelig kunne magte den ting og flinkt sætte over det. – Fem tusind tønder land, William, og – en køn kone!"

"Har du videre at befale, onkel?" spurgte William, idet han lagde anvisningen i sin tegnebog.

"Vil du da af sted nu, min kære dreng?"

"Ja, onkel, jeg spiser til middag i Clarendon."

"Nå, ja ja da, far vel! Hils din ven Seagrove og undskyld mig hos ham. Så kommer du vel på tirsdag eller onsdag?"

Således blev ægteskabet sluttet imellem William Ponsonby og Emily Percival, og de to jordegodser, som til sammen udgjorde,

hvad den gamle så længe og inderligt havde ønsket sig, *fem tusind tønder land i et ringhegn, blev genforenede*."

Mr. Seagrove endte hermed sin fortælling og så sig om efter bifald.

"Den var jo ganske god, Seagrove," sagde Hans Herlighed, "drik Dem nu et glas vin oven på."

"Jeg ville ikke give meget for miss Percivals udsigter til ægteskabelig lykke," bemærkede den ældre miss Ossulton.

"Af to onder skal man vælge det mindste, hedder det jo," sagde mr. Hautaine. "Stakkels Ponsonby kunne ikke klare sig uden det."

"Det er meget høfligt sagt af Dem, mr. Hautaine, – Jeg takker Dem på kønnets vegne," svarede Cecilia Ossulton.

"Ja – men, miss Ossulton, ville De synes om at ægte et menneske, som De aldrig havde set?"

"Nej, det ville jeg rigtig nok ikke; men da De omtalte to onder, mr. Hautaine – jeg spørger Dem på ære og samvittighed – mente De da ikke ægteskab eller tiggerstav?"

"Jo, det vedgår jeg, miss Ossulton; men det er i grunden ikke rigtig net af Dem at forpligte mig ved mit æresord for at bringe mig i forlegenhed."

"Jeg ville blot ønske, at det tilbud var blevet givet mig," sagde Vaughan, "jeg ville ikke have betænkt mig så meget som Ponsonby."

"Da beder jeg Dem om ikke at tænke på at fri til mig," sagde mrs. Lascelles leende; for mr. Vaughan havde vist sig overmåde opmærksom imod hende.

"Det forekommer mig, Vaughan," bemærkede Seagrove, "at De forløb Dem en lille smule ved Deres sidste bemærkning."

Mr. Vaughan, som selv syntes det samme, svarede: "Mrs. Lascelles ved nok, at det kun var mit spøg."

"Fy mr. Vaughan," udbrød Cecilia Ossulton, "De ved godt med Dem selv, at det kom fra hjertet."

"Kære Cecilia," sagde den ældre miss Ossulton, "du forglemmer dig selv – hvad ved du om herrernes hjerter?"

"Der står i Bibelen, at *de er svigefulde og forfærdelig ugudelige*, tante."

"Kunne vi da ikke også citere Bibelen imod Deres køn, miss Ossulton?" spurgte Seagrove.

"Jo, det kunne De måske nok, såfremt nogen af Dem ellers nogen sinde havde læst den," svarede miss Ossulton ligegyldigt.

"På ære, Cissy, du tilkaster herrerne handsken," bemærkede lord B.; "men jeg må nok sænke min heroldstav og afbryde denne hidsige fægtning. Jeg ser, De drikker ikke mere, mine herrer – kaffen vil vi nyde på dækket."

"Vi ville netop til at trække os tilbage, mylord," bemærkede den ældre miss Ossulton meget hvast, "jeg har allerede siddet en stund og forsøgt at opfange et blik af mrs. Lascelles, men –"

"Jeg så formodentlig en anden vej," afbrød mrs. Lascelles hende smilende.

"Jeg er bange for, at jeg er den usalige skyldige," sagde mr. Seagrove; "jeg var ved at fortælle mrs. Lascelles en lille anekdote –"

"Som naturligvis ikke egnede sig til at høres af hele selskabet, siden den blev meddelt i en dæmpet tone," svarede den ældre miss Ossulton. "Men hvis mrs. Lascelles nu er rede –," vedblev hun og slog med nakken, idet hun rejste sig fra sin stol.

"Jeg kan i alt fald høre resten af den oppe på dækket," svarede mrs. Lascelles. Damerne rejste sig og gik ind i kahytten. Cecilia og mrs. Lascelles vekslede meget betydningsfulde smil med hinanden, idet de fulgte efter den snerpede pebermø, der ikke ville have, at mrs. Lascelles måtte gå forrest, blot fordi hun tilfældigvis havde været en gang gift. – Herrerne brød også op og gik op på dækket.

"Vi har nu en frisk kuling, mylord," bemærkede mr. Stewart, som var blevet tilbage oppe på dækket, "og vi styrer ret op i Kanalen."

"Så meget des bedre," svarede Hans Herlighed; "vi burde have ligget til ankers ved Cowes for en uge siden. Alle de andre vil være der før os."

"Sig til mr. Simpson, at han skal bringe mig et lys til min cigar," sagde Ossulton til en af matroserne.

Mr. Stewart gik ned til sin middagsmad, damerne og kaffen kom op på dækket, vinden kulede frisk, vejret (det var i april) var næsten varmt, og jagten, hvis navn var *Pilen*, skød, understøttet af strømmen, en god fart og havde snart Mewstone langt agter ud.

2. Anden kutter

Læser! Har du nogen sinde været i Portsmouth? Hvis du har været der, må du have frydet dig ved udsigten fra salutbatteriet, og hvis du ikke har været der, så gør du bedst i at rejse derhen snarest muligt. Fra salutbatteriet kan du se op ad havnen, og dit øje vil da falde på meget af samme slags som det, jeg beskrev ved Plymouth; de stedlige omgivelser er helt forskellige, men her findes lignende arsenaler og værfter og en lige så stor del af vor forbavsende store flåde. På den anden side af havnen vil du se Gosport og Sally Port tæt ved dig, desuden en stor mængde andre punkter og steder, som man ikke kan øjne fra salutbatteriet. Til venstre har du Southsea Beach. Foran dig ligger Spithead med orlogsskibene og mudderbanken propfuld af handelsskibe – der ligger bøjen, hvor *Royal George* gik til bunds, og hvor den endnu ligger, mens fiskene svømmer ind og ud af dens kahytsvinduer; men det er ikke alt; du kan også se øen Wight, – Ryde med sin lange trækaj, og Cowes, hvor lystjagterne ligger. Der er virkelig en hel del at se i Portsmouth, lige så vel som i Plymouth; men hvad jeg særlig ønsker, at du netop nu skal henvende dit blik på, er et skib, som ligger fortøjet ved bøjen, ret ud for salutbatteriet. Det er en kutter, og af den mængde både og joller, som den har hejst op rundt omkring, kan du vide, at den hører til krydstoldvæsenet. Den ser ud som et skib, der lige skal til at sejle med en ladning både – to på dækket, en agter og en på hver side. Du vil lægge mærke til, at den selv er malet sort, og at alle dens både er hvide. Den er ikke sådan en elegant skude som jagten og meget mere

tilstuvet med gods. Den har ingen dyrekøller hængende ud over agterspejlet, men jeg tror, der er en bedekølle om bord og nogle løg ophængt ved deres stilke. Men toldkuttere er ikke lystjagter. – Du vil hverken finde skildpadde eller champagne der om bord; men ikke desto mindre vil du måske nok finde et godt stykke kød at snitte i, et godt glas grog, og blive modtaget med et hjerteligt velkommen.

Lad os gå om bord. Som du ser, er kanonerne af jern og malet sorte, men skanseklædningen er strøget med rødt; det er ikke en farve, der tager sig videre godt ud, men på den anden side holder den længe, og på værftet er man ikke meget rundhåndet med maling – og løjtnanterne i marinen er ikke så godt aflagte, at de kan skaffe mange penge til udenoms udgifter. Den har folk nok og kønne folk, alle iført røde flonelsskjorter og blå bukser, nogle af dem har ikke kastet deres lærredskitler eller olieklæder, som de har megen nytte af, da de dag og nat er i bådene og må ud, hvordan vejret så er. Men vi vil straks gå ned i kahytten, hvor vi forefinder løjtnanten, der kommanderer skuden, en *mastersmat* og en *midshipman*. De har hver deres store glas stående foran sig og sidder og drikker varm genevertoddy med sukker i – og det kan nok være, at det er en ypperlig genever, der holder sine grader; den tappes fra det lille anker, som ligger under bordet, og som var et, de glemte at aflevere på toldkontrol, da de løb ind med deres sidste fangst. Vi vil nu forestille dem for læseren.

Den lidt aldrende person med gråligt hår og gråsprængt kindskæg, et blegt, rundt ansigt og en noget rødlig næse (man bliver let rød af at være udsat for vind og vejr, storm og væde, og denne gamle officer havde tit været i *storm og væde*, det fulgte

selvfølgelig ligefrem med hans bestilling) er en løjtnant Appleboy. Han har gjort tjeneste om bord i alle mulige slags skibe i marinen og i tyve år været næstkommanderende; han står nu for tur til at rykke op og blive skibschef – det vil sige, når han har taget og konfiskeret et vist antal fade genever, vil han til belønning herfor få rang af kaptajnløjtnant. Det er skade, at den mængde genever, han selv stikker inden for vesten, ikke bliver regnet med, for han tager sig en ordentlig hivert både morgen, middag og aften. Han er just nu ved at lave sig sit fjortende glas; han holder altid nøje regnskab med, hvor meget han tager til sig, og overskrider aldrig sit begrænsede antal, nemlig sytten; det er netop så meget, som han kan bære.

Mastersmaten hedder Tomkins; han har stået sine seks midshipmansår tre gange ud og er nu vokset fra sin ærgerrighed, hvilket er heldigt for ham, da hans udsigter til forfremmelse kun er ringe. Han foretrækker et lille skib for et stort, fordi han på det førstnævnte ikke har nødig at være så pillen og omhyggelig i sin klædedragt – og venter sig sin løjtnantsbestalling, når nogen næste gang bliver forfremmet af nåde og barmhjertighed. Han holder meget af blødt brød, fordi alle hans tænder er gået deres vej uden orlov, og foretrækker porter for enhver anden drik; men han kan også godt drikke sit glas grog, enten det så er lavet af rom, cognac eller den væske, som nu står for ham.

Mr. Smith hedder den "unge herre", hvis trøje er så hullet på albuerne; han har i de sidste to måneder gået og tænkt på at få den lappet, men er for lad til at gå hen til sin skibskiste og hente en anden. – Han er blevet jaget fra de halve skibe i flåden for sin ladheds skyld, men han er født med den, og derfor ligger fejlen

ikke hos ham. – En toldkutter er ret efter hans hoved; den halve tid, den er ude, ligger den bi, og bådtjeneste har han ikke noget imod, da han altid sidder på agterpligten, hvilket ikke tager på kræfterne. At fiske efter sænkede geneverfade er hans fryd, da han i så tilfælde ikke har nødig at flytte sig meget. Han holder meget af grog, men der er dog en del ulejlighed med at skulle føre glasset så tit op til munden; han ser derfor på det og lader det stå. Han siger kun lidt, fordi han er for doven til at åbne munden. Han har stået over *otte* år i tjenesten – men det er aldrig faldet ham ind at indstille sig til eksamen. Sådanne er de tre personer, som nu sidder i kahytten på toldkutteren og drikker varm genevertoddy.

"Lad mig se, det var, tror jeg, i treoghalvfems eller fireoghalvfems. – Ja, det var, før De kom i tjenesten, Tomkins –."

"Det kan godt være, sir; det er nu så længe siden, jeg trådte ind i marinen, at jeg ikke kan huske datoen, men det ved jeg, at det var tre dage efter, at min tante døde."

"Så er det blot et spørgsmål om, hvornår døde Deres tante?"

"Åh, hun døde et årstid efter min onkel."

"Og hvornår døde så Deres onkel?"

"Det ved jeg, Fanden tage mig, ikke!"

"Ja, ser De, De har intet fast udgangspunkt. Imidlertid tror jeg dog ikke, at De kan have været i tjenesten den gang. I de tider var vi ikke slet så pilne og prikne med uniformsvæsenet som nu."

"Da tror jeg, at tjenesten blev bedre besørget. Nu til dags, i disse opstadsede pynteskuder, skal en mastersmat gå ned i rummet eller brændevinskælderen og hejse et halvt hundrede

tomme fade op og brække en snes fulde los, og så venter man endda af ham, at han skal møde på skansen så pæn og pudset, som om han lige kom ud af en pynteæske."

"Nå, der er jo vand nok på siden af skibet til at spule det ydre menneske, og jernrust er snart børstet af. Men det kan nok være, som De siger, at man forlanger lidt vel meget; i det mindste gik det da mig sådan i flere af de skibe, hvor jeg var næstkommanderende, at kaptajnen altid gav mig røfler, fordi midshipmændene ikke var renligt nok klædt, som om jeg var deres barnepige. Gud skal vide, hvad kaptajn Prigg ville have sagt, om han havde set sådan en lazaron som Dem, mr. Smith, på sin skanse."

"Så var jeg vel blevet kostet bort fra et skib mere," drævede Smith.

"Med sådanne huller på albuerne, som De har på den trøje der!" vedblev mr. Appleboy.

Smith vendte albuerne i vejret, så først på den ene og så på den anden og gad ikke svare efter en så anstrengende beskæftigelse, men forholdt sig tavs.

"Nå, hvor var det, jeg slap? Jo, nu husker jeg det, det var, som sagt, ved det lag treoghalvfems eller fireoghalvfems, at det traf sig – Tomkins, fyld Deres glas og ræk mig sukkeret – hvor langt mon jeg er kommet? – Dette her er nummer 15," sagde Appleboy og talte nogle hvide streger efter, som han havde skrevet på bordet foran sig; derefter tog han kridtet og trak en linje til på sin karvestok. "Det forekommer mig, at dette anker ikke er så godt som det sidste, Tomkins, det har en ram eftersmag – det mangler enebær – nå, hvordan det nu har sig eller ikke har sig,

håber jeg, vi får bedre held med os denne gang. – De ved naturligvis, at vi går under sejl i morgen."

"Jeg kunne tænke mig til det, da jeg så bedekøllen komme om bord."

"Meget rigtigt – meget rigtigt – jeg er regelmæssig – ligesom et urværk. Når man i tyve år har været næstkommanderende, vænner man sig til en smule metode og jeg holder af orden i tingene og regelmæssighed. Nu har admiralen aldrig før undladt at bede mig til middag hos sig, hver evig eneste gang jeg er kommet, undtagen denne ene gang. – Jeg var så vis på det, at jeg slet ikke ventede at skulle ud igen så snart, og jeg har som følge deraf kun to rene skjorter i behold."

"Det er da også besynderligt, så meget des mere, som han jo dog har hast så mange fine folk hos sig og hver dag givet store middagsgilder."

"Og dog gjorde jeg tre gode fangster, foruden at jeg fiskede de syv og tredive ankre op."

"Det var mig, der fiskede dem op," bemærkede Smith.

"Det kommer ud på et, kadet. – Når de er blevet lidt ældre i tjenesten, vil De finde ud af, at chefen får æren af alt, hvad der bliver udrettet – men De er endnu for *grøn*. – Lad mig se, hvor var det, jeg slap? Nå, ja, det var, som sagt, omkring treoghalvfems eller fireoghalvfems. Den gang var jeg ansat på kanalflåden – Tomkins, må jeg gøre Dem ulejlighed og bede Dem række mig det varme vand – dette vand her er koldt. – Mr. Smith, er De så god at ringe på klokken – Jem, noget mere varmt vand."

"Undskyld, sir," sagde Jem, som var både barfodet og baghovedet, og tog sig med det samme til sin pandelok,

"kokken har væltet kedlen men han har sat frisk vand over ilden."

"Har han væltet kedlen! Nå! – Ja, ja – om det tales vi ved i morgen. – Mr. Tomkins, vil De være så god at notere ham i rapporten, jeg glemmer det måske. Sig mig så, sir, hvor længe er det siden, han satte frisk vand på?"

"Lige nu, sir, da jeg kom agter ud."

"Godt – ja det skal vi have undersøgt i morgen; bring mig kedlen agter, så snart vandet koger – hør, mr. Jem, er han ædru, den kok?"

"Ja, sir, lige så ædru som De. Det er dog ganske forfærdeligt, den hang, matroser har til drik. Jeg har været nogle og fyrre år i tjenesten, og jeg har aldrig truffet en undtagelse. Havde jeg bare en guinea for hver gang, jeg, mens jeg var næstkommanderende, har givet en matros syv-vands-grog, så brød jeg mig ikke om mere her i verden. Nå, ja, ja, er der ikke varmt vand, må vi bruge lunkent – det er da ikke værd at lægge bi for den sags skyld. Hvad pokker er det! Hvem skulle have troet det? Jeg er kommet til nummer 16! Lad mig dog tælle efter – ja! Jeg må dog vist have regnet fejl. – Nej det er, Gud hjælpe mig, rigtigt!" vedblev mr. Appleboy, idet han kastede kridtet på bordet. "Kun et eneste glas til efter dette – det vil sige, hvis jeg har regnet rigtigt – jeg kan jo have set dobbelt."

"Ja," drævede Smith.

"Nå, det får nu være – lad os gå videre i historien. det var enten i treoghalvfems eller fireoghalvfems, at jeg var ansat ved kanalflåden – vi lå den gang ret ud for Torquay."

"Her er det varme vand, sir," råbte Jem og satte kedlen ned på gulvet.

"Godt, min søn. Hør en gang, mens jeg husker det, er smørkrukken kommet om bord?"

"Ja, men den smadredes midt over, jeg bandt den sammen igen med en ende kabelgarn."

"Hvem var det, der smadrede den?"

"Kvartermesteren siger, at ham var det ikke."

"Ja, men hvem gjorde det da?"

"Kvartermesteren langede den op til Bill Jones, og han siger, at det var ikke ham, der gjorde det."

"Ja, men hvem var det da, sir?"

"Bill Jones gav den til mig, og jeg ved, at jeg gjorde den ingen fortræd."

"Hvem gjorde det da, spørger jeg dig?"

"Jeg tror, det var Bill Jones, sir, fordi jeg ved, at han er slikken efter smør, og der er kun meget lidt tilbage i krukken."

"Meget vel, ja det skal vi nok få rede på i morgen tidlig. Er De så god, mr. Tomkins, at sætte mig smørkrukken med på rapporten, for det tilfælde at den skulle undslippe min hukommelse. Bill Jones ser rigtig nok ikke meget smørret ud – men det får være, nå, det var, som sagt det var i året treoghalvfems eller fireoghalvfems, da jeg stod ved kanalflåden; vi lå den gang ret ud for Torquay og havde lige taget to reb i topsejlene. Tøv lidt, inden jeg går videre, jeg vil tage mig mit sidste glas – jeg tror, det er det sidste; lad mig tælle efter – ja, jeg får, Gud døde mig, seksten ud, hvordan jeg så tæller! Nå, det får nu være, den her skal blive godt stiv. Dreng, ræk mig kedlen, og pas på, at du ikke hælder mig varmt vand ned i mine sko, som du gjorde forleden aften. Så, det er vand nok. Tomkins, lav Dem nu et glas, og De med, mr. Smith! Lad os nu alle sammen

brygge os noget ordentligt, så skal De få min historie, og den er pudsig, vil jeg lade Dem vide; jeg ville ikke selv have troet det, hvis jeg ikke havde set det med mine egne øjne. Halløj! Hvad er det? Hvad Fanden er der i vejen med toddyen? Hvad siger De, mr. Tomkins?"

Mr. Tomkins smagte på den, men ligesom løjtnanten havde han gjort den godt stiv, og da han også havde taget rigeligt til sig forinden, var han, ligesom sin chef, ikke rigtig i stand til at afgøre, hvad den fejlede. "Den har en underlig bismag, sir; Smith, hvad er det, den fejler?"

Smith tog sit glas og smagte på indholdet.

"*Salt vand,*" drævede midshipman'en.

"Salt vand! Ja, det er det, Gud hjælpe mig!" råbte mr. Appleboy.

"Så salt som Loths hustru! – Det er dog nederdrægtigt!" udbrød mastersmaten.

"Salt vand, sir!" råbte Jem forskrækket, da han ventede sig en "salt ål" Note 2) til aftensmad.

"Ja, sir," svarede mr. Appleboy og kastede glassets indhold i ansigtet på drengen, – "salt vand. Meget vel, sir – meget vel!"

"Det var ikke mig, sir," sagde drengen og satte et ynkeligt ansigt op.

"Det siger jeg heller ikke, sir, men du sagde at kokken var ædru."

"Ja, han var da ikke *videre* anfugtet, sir," svarede Jem.

"Meget vel – det får nu være. Mr. Tomkins, i tilfælde af, at jeg skulle glemme det, gør mig så den tjeneste at sætte kedlen med det salte vand med på rapporten. Den slubbert! Det gør mig meget ondt, mine herrer, men det er ikke på nogen optænkelig

måde muligt for os at få mere genevertoddy – men, De kan være rolig for, det skal blive undersøgt i morgen. Den spas skal vi dog være to mand om, og hvis jeg ikke spæder deres grog med saltvand og hælder den i dem med, så har jeg for ingenting været næstkommanderende i tyve år, mere siger jeg ikke. God nat, mine herrer; og," fortsatte løjtnanten i en streng tone, "De vil behage at holde skarpt udkig, mr. Smith – hører De, sir?"

"Ja," drævede Smith; "men det er ikke min vagt; jeg havde første vagt, og lige nu lød det første glas."

"Så må De tage hundevagten, mr. Smith," sagde mr. Appleboy, som ikke havde sig så ganske lille en rus; "og, mr. Tomkins, lad mig vide, så snart det er daggry. Dreng, red min seng. Saltvand, fy for en ulykke! Men det skal vi nok få redelighed på i morgen tidlig."

Mr. Appleboy tørnede derpå til køjs, og det samme gjorde mr. Tomkins, og lige så mr. Smith, som slet ikke havde lyst til at tage hundevagten, fordi kokken var fuld og havde fyldt kedlen med saltvand. Hvad det var, der havde tildraget sig i treoghalvfems eller fireoghalvfems, skulle jeg såmænd gerne fortælle læseren, hvis jeg vidste det, men jeg er bange for, at den højst pudsige historie aldrig kommer til efterverdenens kundskab.

Næste morgen glemte mr. Tomkins, som sædvanlig, at indgive rapport over kokken, smørkrukken og kedlen med det salte vand; og mr. Appleboys harme havde lagt sig, længe før han huskede dem. Ved daggry kom løjtnanten op på dækket og havde kun bortsovet halvdelen af de seksten og en mundsmag af den syttende med saltvand blandede genevertoddy. Han gned sine grå øjne, for at hans blik kunne trænge igennem den

grå morgentåge; den friske kuling tog fat i hans grålige lokker og kølede hans rødladne næse. Toldkutteren, hvis navn var *Active*, kastede los fra bøjen, og for en frisk kuling styrede den kurs igennem Nålerenden.

3. Tredje kutter

Læser! Har du været i St. Malo? Hvis du har været der, var du vist inderlig glad ved at kunne komme bort fra det hul, og hvis du ikke har været der, lyd da mit råd og gør dig ikke den ulejlighed at tage over og se den eller nogen som helst anden fransk havneby ved Kanalen. Det er ikke umagen værd at se dem. Man har lavet et rad kunstige havne, og det er ikke store sager; man kan ikke komme ud af dem og ikke komme ind i dem. Franskmændene har i grunden ingen red eller havn ved Kanalen, mens vi har de bedste i verden; det er nu sådan en særlig fordeling af Forsynet, fordi det vidste, at vi ville få brug for dem, men franskmændene ikke. I Frankrig ser det, man der kalder havne, ens ud: Skidne, snævre huller, som skibe kun kunne løbe ind i ved visse vinde og til visse strømtider; de består af nogle bassiner og vandløb, nogle toldkontorer og kroer, rigtig egnede for smuglere til at løbe ind i, men andet duer de heller ikke til og derfor bruges de heller ikke til stort mere.

I det hundehul, som kaldes St. Malo, er der vel noget kønt land at se, men svær mangel på smukke søpartier. Bliv derfor hjemme og rejs ikke udenlands for drikke sure vine, om de så også kaldes bordeauxvine, spise noget elendigt rodsammen, der i den grad er blevet gjort ukendeligt i køkkenet, at man ikke på nogen måde kan sige, hvilken af himlens fugle eller markens dyr eller havets fisk, man propper i munden. "Når noget er, som det skal være, er der ingen grund til at skjule det," siger man for et gammelt ord, og du kan skole på, at der er luskeri med i

spillet, og at du får noget dårligt kødaffald under et højttravende fransk navn. I Frankrig spiser man alt muligt, og de kunne godt sætte for dig hovedet af en abekat, der var død af småkopper, som *Singe au petit verole* – altså, hvis du ikke kan fransk. Forstår du derimod det tungemål, ville de kalde det *Tête d'amour à l'Ethiopique* og så vil du være i endnu større forlegenhed med, hvad det er. Hvad deres vine angår, så møder de ikke i forklædning – det halve er vineddike. Nej, nej! Bliv hjemme – du kan leve lige så billigt her som der, hvis du selv vil, og så kan du få godt kød, gode grøntsager, godt øl og et godt glas grog – og hvad der har mere at sige – du er i godt selskab. Bliv hjemme hos dine venner og gør dig ej til nar blandt fremmede.

Jeg ville ikke have nedladt mig til at omtale dette sted, hvis jeg ikke havde villet have dig til at henvende din opmærksomhed på en skude, der ligger ved kajen med en landgangsplanke ud til sin ræling. Det er lavvande, og den står på grund, og planken hælder så stærkt, at det er en vovelig sag både at gå om bord på den eller i land fra den. Du vil straks se, at der ikke er noget videre mærkeligt ved den. Det er en kutter, et fortrinligt søskib og sejler godt for vinden. Den er kort i forhold til bredden over dækket og er ikke armeret. Smuglere armerer ikke deres skibe nu for tiden – det er for farlig en sag; de når deres øjemed ved list, ikke ved magt. Ikke desto mindre er det aldeles nødvendigt, at smuglere er flinke sømænd, raske, behændige gutter og snarrådige, ellers kommer de ingen vegne. Dette skib har ikke nogen stor ladning inde, men den er kostbar. Nogle tusind alen kniplinger, et par hundrede pund te, nogle baller silke og hen ved fyrre ankre cognac – netop så

meget, som kan bringes i land i en båd. Det eneste, de ønsker og beder til må komme, er en forrygende storm eller en tæt tåge, så stoler de på sig selv med hensyn til et lykkeligt udfald.

Der er ingen andre om bord end en skibsdreng; alle folkene er oppe i værtshuset og afgøre deres mangelunde forskellige småregninger – for de smugler på mere end én måde, og hver matros driver gerne sin egen private spekulation. Der har vi dem alle, femten i det hele, kønne, raske karle, siddende ved det lange bord der henne. De er meget lystige og oprømte, men ganske ædru, da de skal sejle i nat.

Kaptajn på skibet (hvis navn, i forbigående sagt, er *Lykke på Rejsen* – kaptajnen har selv døbt det således) er den kønne unge mand der henne med det mørke kindskæg, som går sammen under hagen. Han hedder Jack Pickersgill. Du ser straks, at han i person og væsen står langt over en slet og ret sømand. Han har nette manerer, er påfaldende smuk, sirlig og lidt lapset i sin klædedragt. Se blot, hvor høfligt han tager sin hat af for den franskmand, med hvem han lige har gjort forretninger; han slår John Skrubtudse med dennes egne våben; og så har Jack en vis bydende mine, et udtryk af bevidst overlegenhed; se, hvorledes han betragter værten *de haut en bas* samtidig med, at han er yderst høflig imod ham. Sagen er, at Jack er af god, gammel familie og har nydt en fortrinlig opdragelse, men han mistede sine forældre, hans slægt og venner var fattige og kunne ikke gøre stort for ham, han gik til Indien som kadet, rømte og tog tjeneste om bord i en skonnert, som indsmuglede opium i Kina, og kom så hjem igen. Han fik lyst til den levevej og lægger nu en ganske net lille sum penge op; dog har han ikke i sinde at lade det blive derved, nej, så snart han har samlet sig nok til at

udruste et skib for egen regning, agter han sig igen til Indien, og når han har afsat to ladninger opium, vil han, som han håber, vende tilbage med en køn formue og atter antage sit familienavn. De planer har Jack, og da han antager en gang med tiden atter at kunne optræde som gentleman, holder han fast ved sine kavalermæssige vaner. Han hverken drikker, skrår eller ryger. Han holder sine hænder rene, går med ringe og lapser sig lidt med guldsnusdåse; til trods herfor er Jack en af de kækkeste og bedste sømænd, og det ved folkene. Han er spøgefuld og så bidende hvas som en ragekniv. Jack har denne gang en stor spekulation i gang – alle kniplingerne er hans eget smuglergods, og får han dem velbeholdne i land, tjener han adskillige tusinde pund. En vis fin modebutik i London er allerede gået ind på at skille ham af med hele partiet.

Den lille velskabte unge mand er næstkommanderende og kaptajnens uadskillelige ledsager. Han er dygtig og snild og ved altid at finde på råd i vanskelige tilfælde, hvilket er en herlig egenskab hos en næstkommanderende. Han er altid munter og glad – halvt sømand, halvt købmand – kender markederne, tager i en fart op til London og forstår sig på at gøre forretninger så godt som nogen kræmmer – lever for den dag i dag og ler ad den dag i morgen.

Den lille, tykke, gamle mand med det lange grå hår og fede ansigt og med en næse som et spørgsmålstegn, er den person om bord, som i betydning kommer de andre to nærmest. Man kunne kalde ham overstyrmand; og skønt han går i land i Frankrig, forlader han aldrig skibet, når det ligger ud for den engelske kyst. Når de andre støder fra borde med smuglergodset, bliver han om bord, han er altid at finde ud for

hvilken som helst del af kysten, hvor han beordres hen, og bliver liggende med skibet på det opgivne sted til trods for storm, tidevande og tåger; alle toldkutterne kender ham helt godt, men de kan ikke gøre et ballastet skib noget, såfremt det ikke har flere folk om bord, end dets drægtighed tillader. Han kender enhver vej, smuthul og krog på kysten, ved, hvorledes strømmen sætter ind, og er inde i alt, hvad der vedrører flod og ebbe, hvirvler og strømninger – deri består hans særlige dygtighed. Han hedder Morrison.

Du ser altså, at Jack Pickersgill har to udmærkede medhjælpere Corbett og Morrison; hans andre folk er flinke matroser, raske, muntre gutter og villige til at lystre, og det er alt, hvad han forlanger af dem. Dem vil jeg ikke forestille enkeltvis for læseren.

"Nu kunne I gerne bestille jer en flaske vin til, gutter, men det må være den sidste; floden er i hurtig stigning, om en halv time må vi være flot, og vi har netop den vind, vi kunne bruge. Hvad mener De, Morrison, får vi tykning?"

"Jeg var netop lige nu ude at se efter vejret, og hvis det var i en anden måned af året, ville jeg sige ja; men april er ikke til at lide på, hr. kaptajn. Men hvordan det end har sig, svarer jeg Dem for, at hvis det tager til at blæse, har vi tåge inden tre timer efter."

"Det vil også være tilpas. Fik De det afgjort med Duval, Corbett?"

"Ja, efter mere kvalm og *charivari*, end en panisk skræk på Børsen ville afstedkomme i England. Han slog ud med armene og brugte mund en hel time, og jeg indså, at hvis jeg ikke slog noget af, ville jeg aldrig have fået den handel sluttet."

"Hvor meget slog De da af?"

"Sytten sous," svarede Corbett leende.

"Og det lod han sig nøje med?" spurgte Pickersgill.

"Ja – det var alt, hvad han kunne bevise var *en surfaire*: To af knivene var en smule rustne. Men han vil altid have noget slået af; uden det kan han ikke sove roligt. Jeg tror minsæl, han ville begå selvmord, hvis han skulle betale en regning uden mindste afslag."

"Lad ham leve," sagde Pickersgill. "Jeannette, en flaske Valney fra 1811 og tre glas."

Jeannette (det var *la fille de cabaret*) kom straks efter ind med en flaske af den vin, som kun sjældent blev forlangt, uden af kaptajnen på *Lykke på Rejsen*.

"Sejler De i nat?" spurgte hun, idet hun satte flasken foran ham.

Pickersgill nikkede.

"Jeg havde en underlig drøm," sagde Jeannette; "det forekom mig, at De alle blev taget af en toldkutter og puttet i kachotten. Jeg gik hen for at se til Dem, men jeg kendte ingen af Dem igen, De var alle ganske forandret."

"Det er rimeligt nok, Jeannette – De ville ikke være den første, der ikke kendte sine venner igen, når de kom i ulykke og fortræd. Der var ikke noget underligt i den drøm."

"*Mais mon Dieu! je ne suis comme ça, moi.*"

"Nej, det er De ikke, Jeannette; De er en god pige, og en skønne dag med det første tager jeg Dem til kone," sagde Corbett.

"*Doit étre bien beau ce jour là, par exemple*," svarede Jeannette leende; "De har i de tre sidste år lovet at tage mig til kone, hver

evigste gang De kom hertil."

"Nå ja, det beviser da, at jeg i alt fald står ved mit løfte."

"Ja, men det kommer ikke videre end til løftet."

"Jeg kan ikke undvære ham, Jeannette, det er den egentlige grund," sagde kaptajnen; "men vent blot lidt endnu – her er imens en femfranc, som De kan lægge til Deres *petite fortune*."

"*Merci bien, monsieur le capitaine; bon voyage!*" Jeannette truede med fingeren ad Corbett, idet hun med et smil sagde "*méchant!*" og forlod så stuen.

"Kom, Morrison, hjælp os med at tømme denne flaske, så vil vi alle gå om bord."

"Bare den tøs ville lade være at komme her med sine tossede drømme," sagde Morrison, idet han satte sig. "Jeg holder ikke af det vås. Da hun sagde, at vi ville blive taget af en toldkutter, stod jeg og så på en blå og en hvid due, der begge sad på muren lige her overfor, og jeg sagde til mig selv: Skal det være et varsel, så vil jeg dog se; flyver den *blå* due først sin vej, kommer jeg i fængsel, inden en uge er omme, men letter den *hvide* først vingerne, kommer jeg her tilbage igen."

"Nå, og så?" spurgte Pickersgill leende.

"Det faldt ikke godt ud," svarede Morrison, idet han skyllede vinen i sig og med et dybt suk satte glasset fra sig; "for den forbandede *blå* due fløj lige straks bort."

"Jamen, Morrison, De må jo have et kyllingehjerte, når en blå due kan jage Dem skræk i livet," sagde Corbett leende og så ud ad vinduet; "den er i alt fald kommet tilbage igen og sidder der ovre ved siden af den hvide."

"Det er første gang, at nogen har kaldt mig et kyllingehjerte," sagde Morrison opbragt.

"Det fortjener De heller ikke at blive kaldt, Morrison," tog Pickersgill til orde; "men det var jo kun spøg af Corbett."

"Nå, jeg vil i alt fald forsøge min lykke på samme vis og se om jeg kommer i fængsel; jeg tager ligesom De den blå due som ondt varsel."

Kaptajn Pickersgill og matroserne rejste sig alle til hobe og gik hen til vinduet for at se Corbetts skæbne bebudet ved denne nye slags forvarsler. Den blå due slog med vingerne og fløj så hen ved siden af den hvide; til sidst fløj den hvide due bort fra muren øg satte sig på taget af det tilstødende hus. "Bravo! hvide due," sagde Corbett; "jeg kommer altså her tilbage igen inden en uge." Leende gik de alle hen og satte sig igen, og Morrisons ansigt opklaredes. Idet han tog det glas vin, som Pickersgill skænkede for ham, sagde han: "Skål, Corbett; når alt kommer til alt, var det jo vrøvl, det hele – for, ser De, jeg bliver ikke sat i fængsel, uden at De er med. Vi sejler alle i samme båd, og hvis De forlader mig, tager De alt det med Dem, som kan tjene til beviser imod skibet – lad os så klinke og drikke på et godt udfald af vor rejse."

"Den skål vil vi alle drikke, gutter, og så om bord," sagde kaptajnen, "på et lykkeligt udfald af vor rejse!"

Kaptajnen rejste sig, styrmændene og matroserne ligeledes, drak skålen, satte glassene på bordet, ilede ned til kajen, og en halv time efter var *Lykke på Rejsen* ude af St. Malos havn.

4. Portlands odde

For en frisk kuling og med affirede skøder sejlede *Lykke på Rejsen* fra St. Malo, aftenen før *Pilen* løb ud fra Plymouth. *Active* afgik morgenen efter fra Portsmouth. Som ovenfor sagt, var lystjagten bestemt til Cowes på øen Wight. *Active* havde ordre til at krydse, hvor som helst den selv ville, inden for grænserne af admiralens stationsområde; den lod stå hen ad West Bay til på den anden side af Portlands odde. *Lykke på Rejsen* skulle også hen til den bugt for at bringe sin ladning i land.

Vinden var svag, og der var al udsigt til, at det ville blive smukt vejr, da *Lykke på Rejsen*, torsdag aften kl. 10, fik Portland Fyr i sigte; da det ikke lod sig gøre at bringe ladningen i land den nat, lagde den bi.

Kl. 11 fik toldkutteren *Active* Portland Fyr i sigte. Mr. Appleboy kom op for at tage landkending, befalede, at kutteren skulle lægges bi, og gik så ned igen for at få sat resten af sin ration genevertoddy til livs. Kl. 12 fik lystjagten *Pilen* Portland Fyr i sigte og fortsatte sin kurs, idet den med nød og næppe kunne holde stævnen imod den stærke ebbe.

Dagen brød frem, og synskredsen var klar. De første, der var på udkig, var naturligvis smuglerne; de og toldkutterens besætning var de eneste, der var interesserede i at opspejde mulige fjender – lystjagten var neutral.

"Der er to kuttere i sigte, sir," sagde Corbett, som havde vagten; Pickersgill, der havde været oppe næsten hele natten, havde kastet sig i sin køje med klæderne på.

"Hvad ser de ud til at være?" spurgte Pickersgill, som i et nu kom op af køjen.

"Den ene er en lystjagt, og den anden kan godt være det; men jeg tror snarere, så vidt jeg kan skønne i tågen, at det er vor gamle ven, der ligger og krydser her."

"Hvad! Gamle Appleboy?"

"Ja, det ser ud, ligesom det kunne være ham; men dagen er næppe brudt frem endnu."

"Nå, ja han kan ikke udrette noget, når vinden er så svag som nu, og for denne vind kan vi løbe fra ham; men er De vis på, at den anden er en lystkutter?" spurgte Pickersgill, idet han kom op på dækket.

"Ja, kongen er mere sparsom med sit sejldug."

"De har ret," sagde Pickersgill, "det er en lystjagt; og De har også ret i Deres gisning med hensyn til den anden – det er den dumme, gamle *Active*, der kryber rundt for at opsnuse geneverfade. Jeg ser ikke noget, der for øjeblikket bør indjage os skræk og uro, når det blot ikke bliver blikstille, og i så fald må vi ty til vor båd, så snart han sætter sin ud; vi er mindst fire kvartmil fra ham. Hold imidlertid øje med hans bevægelser, Corbett, og se efter, om han firer en båd ned. Hvad fart skyder vi nu? Fire knob – det vil snart udmatte hans folk, hvis han vil ro os op."

De tre kuttere lå sålunde:

Lykke på Rejsen var hen ved fire kvartmil fra Portlands odde og et godt stykke inde i West Bay – toldkutteren var tæt ved odden, – lystjagten lå uden for smugleren et par kvartmils vej mere vestligt og fire-fem kvartmil fra toldkutteren.

"To sejlere i sigte, sir," meldte mr. Smith, idet han trådte ind i kahytten til mr. Appleboy.

"Vel," svarede løjtnanten, som lå i sin standkøje. "Mandskabet siger, at den ene er *Lykke på Rejsen*, sir," drævede Smith.

"Hvad for noget! *Lykke på Rejsen*? Ja, nu husker jeg det. Jeg har bordet den tyve gange – altid tom. Hvad kurs styrer den?"

"Den står nu vester på, sir; men den lå bi, siger folkene, den gang de først så den."

"Så har den en ladning inde," og mr. Appleboy barberede sig, klædte sig på og gik op på dækket.

"Ja," sagde løjtnanten og gned gentagne gange sine øjne og så så i kikkerten; "det er ganske rigtigt den. Rumskøds med fokken – alle mand op til at sætte sejl. Hvad er det andet for et skib?"

"Ved det ikke, sir – kutter."

"En kutter? Ja; det kan være en lystjagt, eller det kan være den nye kutter, som er udkommanderet på kryds her. Sæt alle sejl til, mr. Tomkins; hejs vor vimpel og lad en kanon blive affyret – så vil de kunne forstå, hvad vi vil; de kender ikke *Lykke på Rejsen* så godt som vi."

Få minutter efter pilede *Active* af sted under en force af sejl; den hejsede sin vimpel og løsnede en kanon. Smugleren så, at *Active* havde genkendt den; den satte ligeledes flere sejl til og holdt mere vestligt.

"Et kanonskud, sir," meldte en af matroserne til mr. Stewart om bord på lystjagten.

"Ja; lang mig kikkerten – en toldkutter; så må det skib inde under land, som nu holder ned imod os, være en smugler."

"Den har lige nu sat alle sejl til, sir."

"Ja, det er der ingen tvivl om; jeg vil dog gå ned og varsko Hans Herlighed – hold hende gående som nu."

Mr. Stewart gik da ned for at varsko lord B. om, hvad han havde bemærket. Ikke blot lord B., men også de fleste af herrerne kom op på dækket, og ligeledes straks efter damerne, som lord B. gennem kahytsdøren havde meddelt det budskab, der var blevet ham bragt.

Men smugleren havde mere vind end toldkutteren og forøgede sin afstand fra den.

"Hvad om vi nu kovendte, mylord," sagde mr. Stewart, "den ligger tværs for os og inde under land, vi kunne hindre den i at undslippe."

"Vend hende, mr. Stewart," sagde lord B., "vi må gøre vor pligt og hjælpe til at holde lovene i hævd."

"Det er slet ikke smukt af dig, fader," sagde Cecilia Ossulton, "vi har intet udestående med smuglerne; vi damer, ved jeg da for vist, har ikke grund til at gå i rette med dem, for de bringer os smukke sager."

"Miss Ossulton," tog hendes tante til orde, "det sømmer sig ikke, at du ytrer nogen mening."

Lystkutteren vendte, og da den var sådan en hurtigsejler, havde smugleren kun liden udsigt til at smutte fra den. Men et er det at jage et skib – et andet at tage det.

"Lad os sende den en kugle," sagde lord B., "det vil gøre dem bange, og han vover ikke at løbe for om boven af os."

Kanonen blev ladet, og da lystkutteren ikke var mere end en kvartmil fra smugleren, tilbagelagde kuglen virkelig næsten en fjerdedel af denne afstand.

Herrerne var lige så optændte som lord B. af brændende iver efter at forfølge smugleren; men vinden døde hen, og til sidst blev det næsten blikstille; toldkutterens både var sat ud og nærmede sig hurtigt.

"Lad os få vor båd ud, Stewart," sagde Hans Herlighed, "og hjælpe dem, det er nu ganske stille."

Båden kom snart ud; det var en stor barkasse, som for det meste var stuvet fuld af forskellige ting og indtog en stor del af dækket. Den førte seks årer, og da den var bemandet, sprang mr. Stewart ned i den, og lord B. fulgte ham.

"Men De har jo ingen våben med Dem," sagde mr. Hautaine.

"Smuglerne gøre nu om stunder aldrig modstand," svarede Stewart.

"Så begiver De Dem jo ud på et rigtig ridderligt togt," bemærkede Cecilia Ossulton; "god fornøjelse."

Men lord B. var alt for ivrig til at lægge mærke til, hvad hun sagde. De satte af og roede hen imod smugleren.

Toldkutterens både var nu hen ved fem kvartmil agter for *Lykke på Rejsen*, og lystkutteren en tre kvartmils vej fra den ud ad søen til. Pickersgill havde selvfølgelig holdt øje med lystkutterens bevægelser, havde set den vende for at gøre jagt på dem, hejse flag og vimpel og affyre sin kanon.

"Nå," sagde han, "dette er dog den sorteste utaknemmelighed, at blive angrebet af de selv samme folk, for hvem vi smugler. Jeg vil blot ønske, de indhenter os, og hvis den så prøver på at blande sig i sagerne, skal den komme til at fortryde det; imidlertid huer dette her mig ingenlunde."

Som ovenfor sagt, blev det næsten blikstille, og toldkutterens både var ude at jage dem. Pickersgill holdt øje med dem,

efterhånden som de kom nærmere.

"Hvad skal vi gøre?" sagde Corbett, "sætte båden ud?"

"Ja," svarede Pickersgill, "båden må vi have ud, bringe varerne ned i den og holde alt i beredskab; men for det første kan vi ro hurtigere end de, og for det andet vil de være yndigt trætte, inden de kommer på siden af os. Vi møder med friske kræfter og vil snart kunne stikke fra dem; derfor går jeg ikke fra borde, før de ikke er mere end fjorten-femten hundrede alen fra os. Vi må sænke brændevinsankrene, for at de ikke skal gøre fartøjet til prise, og dem er det ikke umagen værd at tage med os. Rul dem for ud og læg dem klar til at kastes ud over boven, for at de andre ikke skal se os hive dem over bord og bande over, at vi har sænket dem. Men vi har endnu en god halv time at løbe på og mere til."

"Vel – dog, hvis De vil, kan De gerne lade alt ligge surret og stuvet," sagde Morrison, "skønt det jo er bedst at have alt på det rene og være forberedt; ellers tør jeg nok bande på, at vi inden en halv time er dem ude af syne, se blot der," sagde han og pegede mod øst på en svær skybanke, "den kommer lige ned på os, som jeg sagde, at den ville."

"Sandt nok, men der er dog ingen, som kan sige, hvem der kommer først, Morrison, bådene eller tågen, så vi må være forberedte."

"Halløj! Hvad er det? Se, der kommer en båd mod os fra jagten."

Pickersgill trak sin kikkert ud.

"Ja, og det er jagtens egen båd med navnet malet i boven. Nå, lad den kun komme – vi vil ikke gøre nogen ophævelser med at sætte os til modværge imod dem; de er ikke lovbeskikkede til at

borde os og må selv bære følgerne. Vi har intet at frygte af dem. Få spændholterne og håndspagerne frem, gutter; der er seks mand ved årerne og tre på agterpligten – det må være dygtige karle, hvis de vil tage os."

Få minutter efter var lord B. tæt ved smugleren.

"Båd ohøj! Hvad vil I?"

"Overgiv jer, i kongens navn."

"Hvorfor og til hvem, og hvad skulle vi overgive? Vi er et engelsk skib, der går i kystfart."

"Læg om bord, gutter," råbte Stewart, "jeg er kongelig officer – vi kender dem godt."

Båden løb op på siden af smugleren, og Stewart og lord B. sprang op på dækket af den, fulgt af deres folk.

"Nå, mine herrer, hvad godt vil De så?" spurgte Pickersgill.

"Vi anholder Dem – De er smugler, De kan ikke nægte det – se blot til de brændevinsankre, der ligger på rad langs hen ad dækket."

"Vi har heller aldrig sagt, at vi ikke var smuglere," svarede Pickersgill, "men hvad vedkommer det Dem? De hører ikke til noget kongeligt skib og er heller ikke ansat ved toldvæsenet."

"Nej, men vi fører vimpel, og det er vor pligt at holde lovene i hævd."

"Og hvem er De?" spurgte Pickersgill.

"Jeg er lord B."

"Tillad mig da at sige Dem, mylord, at De gjorde meget bedre i at lægge Dem efter at give love og lade mindre højtstående personer som dem der agter for mig om at håndbæve dem. 'Skomager, bliv ved din læst' er et godt gammelt ord. Vi skal ikke tilføje Dem nogen mén, mylord, da De kun har brugt ord, men

vi vil sætte Dem ud af stand til at skade os. Agter ud, gutter. De ser, mylord, modstand er ingen nytte til, vi er dobbelt så mandstærke som De, og De er selv faldet i den grav, De har gravet for andre."

Lord B. og mr. Stewart så, at de befandt sig i en mislig stilling.

"Gør, som De vil," bemærkede mr. Stewart; "men toldkrydserens både er på vej hertil, husk vel på det."

"Se Dem om, sir, ser De noget til toldkrydseren?" sagde Pickersgill.

Stewart så hen i den opgivne retning, men blev klar over, at toldkutteren var skjult i tågen.

"Om fem minutter, sir, vil bådene ligeledes være ude af syne, og Deres skib med; vi har intet at befrygte af dem."

"Ja, mylord, vi gør rigtig nok bedst i at vende tilbage," sagde mr. Stewart, som indså, at Pickersgill havde ret.

"Om forladelse, men De kommer ikke så snart om bord på Deres jagt, som De venter. Å, hør gutter, to-tre af jer må tage årerne op af båden og kaste et par af vore egne små-årer ned til dem, for at de med dem kan ro ind til land. Alle I andre holder jer rede til at slå den første mand i dækket, som forsøger på at gøre modstand. De ved måske, mylord, at De har forsøgt røveri i åben sø."

Stewart så på lord B. Det var kun alt for sandt. Folkene fra lystkutteren kunne ikke gøre modstand, årerne blev taget op af båden, og matroserne fik lov at gå ned i den igen.

"Mylord," sagde Pickersgill. "Deres båd er bemandet – er De så god at gå ned i den, og De, sir, behag at gøre ligeså. Det skulle gøre mig ondt, om jeg så mig nødtvunget til at lægge

hånd på en af rigets pairer eller på en kongelig officer, selv om denne kun er på halv sold."

Det var ingen nytte til at gøre indvendinger eller forsøge på modstand; Hans Herlighed blev hjulpet ned i båden – to af smuglerne, og Stewart fulgte efter.

"Jeg skal aflevere Deres årer, mylord, på toldstedet i Weymouth, og jeg håber, at dette vil være Dem en lære om for fremtiden at passe Deres egne sager og ikke blande Dem i andres."

Smuglerne stødte båden bort fra deres kutter, og snart tabte den sig i tågen, der nu havde indhyllet toldkrydserens både såvel som lystkutteren; på samme tid kom der en kuling fra øst.

"Luv op, Morrison," sagde Pickersgill; "vi vil stå udefter for at komme bort fra bådene; hvis De bliver ved med roningen, ville De anse det for givet, at vi løber ind i bugten, og det samme vil toldkrydseren tro."

Pickersgill og Corbett havde derpå en kort samtale agter, hvorefter den førstnævnte lod kursen ændre to streger.

"Tys! Stille nu, alle sammen, og lad mig vide, hvis nogen af jer hører et skud eller klokkeringning fra lystkutteren," sagde Pickersgill.

"Der lød et skud, sir, tæt ved os," sagde en af matroserne, "knaldet kom ret forud fra."

"Det er godt, hold hende gående som nu. Kom agter ud, gutter; vi kan ikke løbe ind i bugten med ladningen, for inde på land har man ganske sikkert set kutteren jage os, og de vil nok alle sammen være på udkig efter os ved hvert af landingsstederne og hver eneste toldstation. Nu har jeg fattet det forsæt, manne, at, da disse herrer fra lystkutteren har

fundet det passende at blande sig i tingene, vil jeg lægge beslag på lystjagten for et par dages tid. Så kan vi sejle, hvem det skal være, agter ud, tage hen, hvor vi lyster uden at blive mistænkt, og i ro og mag bringe vor ladning i land. Jeg løber om på siden af hende – den kan ikke have ret mange folk om bord; men husk på, tilføj ingen nogen overlast, men vær høflige og adlyd ordrer. Morrison, De og Deres fire mand og drengen bliver tilbage her om bord som sædvanlig og fører skuden til Cherbourg, hvor vi andre atter vil forene os med Dem."

Kort efter blev der atter affyret et kanonskud fra jagten. De dér ombordværende, navnlig damerne, var meget ængstelige til mode, tågen var meget tæt, og de kunne ikke se fra den ene ende af skibet til den anden. De havde set deres skibsbåd lægge til ved smugleren, men havde ikke set den blive sat i drift derfra uden årer, idet tågen netop lagde sig over søen i det øjeblik. Lystjagten havde kun tre søfolk om bord, og kom der hårdt vejr, var de ringe stillede. Mr. Hautaine havde taget kommandoen og befalede at affyre nogle kanonskud, for at sætte båden i stand til at finde dem igen. De var i færd med at lade den fjerde kanon, da de så smuglerkutteren tæt ved dem, skrålende igennem tågen.

"Her er de," råbte matroserne, "og de har bragt prisen med dem. Tre hurraer for *Pilen*!"

"Halløj! Vil I entre os?" råbte Hautaine.

"Ja, det er netop det, jeg har i sinde, sir," svarede Pickersgill, idet han sprang over på skansen, efterfulgt af sine folk.

"Hvem Fanden er De?"

"Det var netop det samme spørgsmål, som jeg stillede lord B., da han entrede os," svarede Pickersgill. I det han tog sin hat af

for damerne.

"Ja, men hvad har De her at bestille?"

"Akkurat det samme spørgsmål stillede jeg lord B.," svarede Pickersgill.

"Hvor er lord B., sir?" spurgte Cecilia Ossulton, idet hun trådte hen til smugleren, "der er da ingen skade sket ham?"

"Nej, frøken, han har det meget godt, i det mindste er han i sin båd og har alle sine folk hos sig, og der er ikke tilføjet ham mindste men – men De må undskylde mig, jeg må bede Dem og de andre damer gå ned i kahytten, mens jeg taler med disse herrer her. De må endelig ikke være bange, miss, De skal hverken lide forhånelse eller blive dårligt behandlede – jeg har blot foreløbig taget dette skib i besiddelse."

"Taget en lystkutter i besiddelse!" udbrød Hautaine. "Ja, sir, eftersom ejeren af kutteren her fandt det passende at forsøge på at bemægtige sig min. Jeg har altid før troet, at denne slags kuttere var lystfartøjer, som man sejlede omkring med for fornøjelsens skyld, idet man passede sig selv og blandede sig ikke i andres sager; men det lader til, at dette ikke er tilfældet. Ejeren af denne kutter har fundet for godt at bryde neutraliteten og angribe mig, og af denne årsag har jeg nu til gengæld sat mig i besiddelse af hans skib."

"Undskyld min dristighed, hvad har De da nu i sinde at gøre, sir?"

"Ganske simpelt bytte lige over for et par dages tid. Jeg sender Dem om bord på min skude som smuglere, mens jeg bliver her med damerne og morer mig med lidt sejlads."

"Men, sir, det kan dog ikke være Deres mening –"

"Jeg har sagt min mening, mine herrer, og der behøves ikke videre snak; det skulle gøre mig ondt, om jeg blev nødt til at bruge magt, men lystres vil jeg. Jeg ser, De har kun tre matroser tilbage; det er ikke nok til at manøvrere skibet, og lord B. og de andre får De ikke at se de første dage. Min agtelse og ærbødige hensyn til damerne, ja selv slet og ret menneskekærlighed byder mig ikke at forlade skibet her i denne hjælpeløse forfatning. Da jeg på den anden side må have tilstrækkelig mange folk om bord på min egen skude, er De nok så god at gøre mig den tjeneste at gå om bord på den og hjælpe til at få den velbeholden i havn. Det er det mindste, De kan gøre til gengæld for al den venlighed, jeg viser Dem. Men, mine herrer, i de dragter der, som De nu har på, kan De ikke gøre Deres tjeneste; vil De derfor behage at skifte klæder og tage disse her på?" Corbett rakte derpå de herrer Hautaine, Ossulton, Vaughan og Seagrove hver en flonels skjorte, en grå trøje og ditto bukser. Efter lidt unyttig modstand blev de klædt af og, da de havde fået smuglerdragten på, befordret om bord på "Lykke på Rejsen."

De tre engelske matroser blev også sendt der om bord og indespærrede nedenunder tillige med Ossultons tjener, der var klædt i samme dragt som hans herre og blev låst inde sammen med matroserne. Corbett og de tilbageblevne folk på *Lykke på Rejsen* langede derpå alt smuglergodset op på jagten, lod båden drive bag ud og gjorde den fast agter, og da Morrison havde fået sin instruks, fjernede skibene sig fra hinanden – Morrison satte kurs efter Cherbourg, og Pickersgill styrede langs kysten vestpå. En times tid efter, at denne ombytning af skibsmandskaber havde fundet sted, lettede tågen, toldkrydseren sås nu liggende bi for at vente på sine både, der

var roet tilbage og kommet tæt hen til den, mens *Lykke på Rejsen* var tre kvartmils vej ude i rum sø. Lord B. og mandskabet i hans båd havde omkring fire kvartmils vej ind til land og lå og plaskede med årerne og drev med strømmen hen imod Portland. Så snart toldkrydseren havde fået sine både om bord, satte den alle sine sejl til for at jagte smugleren uden at skænke lystkutteren nogen opmærksomhed og uden at se eller bryde sig om båden, der drev om i West Bay.

5. Forklædningen

"Her er vi nu, Corbett, og nu ville jeg blot ønske, at jeg havde taget dobbelt så mange varer med," sagde Pickersgill. "Men jeg vil dog ikke gå helt op i forretningssager – I må også have lidt morskab. Jeg er nær ved at tro, Corbett, at de fine herreklæder, som ligger der, ville passe Dem, og den smukke mands, som var ordfører, ville ganske sikkert klæde mig. Lad os klæde os om og så ind til frokostbordet."

Pickersgill skiftede derpå tøj og iførte sig mr. Hautaines klæder, mens Corbett trak i mr. Ossultons. Hovmesteren blev kaldt op, og han turde ikke andet end adlyde; bævende og rystende viste han sig på dækket.

"Hovmester – tag de klæder der og bring dem ned," sagde Pickersgill, "og læg vel mærke til, at det nu er mig, som kommanderer denne lystkutter; så længe jeg er her om bord, har du at vise mig samme ærbødighed, som du viste lord B., ja du skal gøre endnu mere, du skal altid tiltale mig som lord B. Du sørger for frokost og middagsmad og gør din skyldighed, ganske som om Hans Herlighed var om bord, og sørg for, at der kommer god mad på bordet, for jeg vil ikke vide af, at damerne får det ringere end ellers. – Du meddeler kokken det, jeg har sagt – og nu da du har hørt, hvorledes jeg vil have det, gør du bedst i at lystre; hvis ikke, må du blot huske på, at jeg har mine egne folk her, og når jeg bare peger med fingeren, *går du over bord*. – Forstår du det?"

"Ja – sir," stammede hovmesteren.

"Ja – sir! – Hvad var det, jeg sagde til dig, knægt? – Ja, mylord. – Forstår du mig?"

"Ja – mylord."

"Sig mig, hovmester, hvis klæder er det, denne herre har fået på?"

"Mr. – mr. Ossultons, tror jeg – sir – mylord – ville jeg sige."

"Meget vel, hovmester; husk så på, at du herefter altid tiltaler den herre der som mr. Ossulton."

"Ja, mylord," – dermed gik hovmesteren ned og så sig nødsaget til at tage sig et par snapse for at undgå at falde i besvimelse.

"Hvem er de mennesker, og hvad er det for folk, mr. Maddox?" spurgte kammerpigen, som havde siddet og grædt.

"Sørøvere! – blodtørstige, morderiske sørøvere, der ikke viger tilbage for noget!" svarede hovmesteren.

"Uh!" skreg kammerpigen, "hvad skal der blive af os stakkels værgeløse fruentimmer!" og dermed skyndte hun sig ind i kahytten for at meddele denne skrækkelige tidende.

Damerne i kahytten befandt sig ikke i nogen misundelsesværdig forfatning. Den ældre miss Ossulton (men det er måske bedst herefter at skelne de to damer fra hinanden ved at kalde den ældre simpelt hen miss Ossulton og hendes broderdatter Cecilia) sad med sin lugteflaske for næsen, halvdød af skræk og med yderst krænket stolthedsfølelse. Mrs. Lascelles sad og græd, men det var stille gråd. Cecilia var nedslået, og hendes hjerte bankede voldsomt af angst og uvished – da pigen styrtede ind.

"O, madame! O, miss! O, mrs. Lascelles! Jeg har fået det hele at vide! – det er morderiske, blodtørstige sørøvere, der ikke

viger tilbage for noget!!!"

"Gud fri os!" udbrød miss Ossulton, "de vil sikkert dog ikke vove –?"

"O, madame! Der er intet, som de ikke tør vove! – de ville lige i dette øjeblik kaste hovmesteren over bord – og de har gennemrodet alle vadsækkene og iført sig herrernes bedste klæder – kaptajnen for dem sagde til hovmesteren, at han var lord B. – og at, hvis han vovede at kalde ham andet, ville han skære halsen over på ham fra det ene øre til andet – og hvis kokken ikke gav dem god middagsmad, bandede de på, at de ville hugge hans højre hånd af og lade ham selv spise den uden peber eller salt."

Miss Ossulton skreg op og faldt i krampe – mrs. Lascelles og Cecilia ilede hende til hjælp, men den sidstnævnte havde ikke glemt, at da Jack Pickersgill entrede skibet, havde han udvist en ganske anden opførsel, og hans væsen havde været høfligt. Hun troede derfor ikke et ord af, hvad pigen fortalte, men var dog alligevel i en gruelig angst og spænding, især for sin fader. Efter at have bragt tanten til sig selv igen tog hun sin hat på, der lå i sofaen.

"Hvor vil du hen, kære?" spurgte mrs. Lascelles.

"Op på dækket," svarede Cecilia; "jeg må og vil tale med disse mennesker."

"Du gode Gud! Miss Ossulton, vil du op på dækket! Hørte du ikke, hvad Phœbe fortalte?"

"Jo, jeg gjorde, tante – men jeg kan ikke blive her længere."

"Stands hende! Stands hende! – hun bliver myrdet! Hun bliver – hun er vanvittig!" skreg miss Ossulton; men ingen forsøgte at standse Cecilia, og op på dækket gik hun. Da hun

kom der op, traf hun Jack Pickersgill og Corbett gående op og ned ad dækket, en af smuglerne stod ved roret, mens de andre var forude og forholdt sig lige så rolige, som kutterens egen besætning plejede at være. Så snart hun viste sig tog Jack sin hat af og bukkede for hende.

"Jeg ved ikke, hvem jeg har den ære at tale med, unge dame, men dette bevis på tillid smigrer mig. De føler – og jeg forsikrer Dem, at denne følelse er rigtig – at De ikke er faldet i hænderne på ligefrem lovløse mænd."

Cecilia betragtede Pickersgill mere med forbavselse end med frygt; mr. Hautaines dragt klædte ham, han var en køn, net mand og havde slet ikke noget røveragtigt ved sig, det skulle da være, at han, ligesom Byrons korsar, var halvt vild og halvt tam. Hun kunne ikke lade være med at tænke, at hun på Almacksballerne og i andre fine selskabskredse havde truffet mange, der, hvad det ydre angik, kunne gøre langt mindre krav på at kaldes gentlemen.

"Jeg har vovet mig op på dækket, sir," sagde Cecilia med lidt skælven i stemmen, "for at bede Dem vise mig den godhed at sige mig, hvad De agter at gøre med skibet og damerne?"

"Og jeg er Dem megen tak skyldig, fordi De har gjort det; jeg forsikrer Dem, at jeg, for så vidt jeg har taget nogen bestemmelse, vil svare Dem ærligt og oprigtigt; men De ryster – tillad mig at føre Dem hen til en siddeplads. Jeg vil da, for at betage Dem Deres nuværende uro og ængstelse, ganske kort sige Dem, at jeg agter at tilbagegive skibet til dets ejer med alt, hvad der er i det, lige så samvittighedsfuldt urørt og ukrænket, som om det var kirkelig ejendom. Med hensyn til Dem og de andre damer her om bord giver jeg Dem mit æresord på, at De

intet har at befrygte; De skal blive behandlet med al mulig agtelse og ærbødighed; De skal ikke blive forstyrret eller forulempet på nogen måde, og om nogle få dage vil De blive tilbagegivet til Deres slægt og venner. Unge dame, så sandt jeg håber at blive salig, kan De stole på, at jeg skal holde ord; men på den anden side må jeg stille nogle få betingelser, som imidlertid ikke skal blive synderlig hårde."

"Men, sir," svarede Cecilia, meget beroliget, for Pickersgill var blevet stående foran hende i den ærbødigste stilling, "De er formodentlig kaptajnen på smuglerskibet? – Vil De besvare mig endnu et spørgsmål? – Hvad blev der af båden med lord B. – det er min fader?"

"Jeg efterlod ham i hans båd, uden at have krummet et hår på hans hoved, unge dame; men jeg tog årerne fra ham."

"Så vil han omkomme!" udbrød Cecilia og holdt lommetørklædet for sine øjne.

"Nej, unge dame, han er sandsynligvis nu i land; skønt jeg berøvede ham hans midler til at kunne hjælpe til at opbringe os, lod jeg ham dog have midler i hænde til at kunne nå land. Det var ikke enhver, der ville have gjort det, efter den adfærd, han havde udvist imod os."

"Jeg bad ham lade det være," sagde Cecilia, "jeg sagde til am, at det ikke var pænt gjort af ham, og at han ikke havde noget udestående med smuglerne."

"Selv det skal De have tak for," svarede Pickersgill, "og nu, miss – jeg har ikke den fornøjelse at mindes Hans Herligheds familienavn."

"Ossulton, sir," sagde Cecilia og så forundret på Pickersgill.

"Så vil jeg, med Deres tilladelse, miss Ossulton, nu gøre Dem til min fortrolige; undskyld, at jeg bruger så frit et udtryk, men det er, fordi jeg gerne vil befri Dem for Deres frygt; på den anden side kan jeg nemlig ikke tillade Dem at meddele samtlige tilstedeværende her om bord mine planer. Men jeg føler, at jeg kan betro mig til Dem, for De har mod, og hvor der er mod, er der i almindelighed også ærlighed og sandhed; men først må De dog sige mig, om De vil nedlade Dem til at gå ind på disse vilkår?"

Cecilia betænkte sig et øjeblik. – Tanken om at være en smuglers fortrolige gjorde hende vel lidt forskrækket; men det kunne muligvis blive af betydning, at hun erfarede hans planer, selv om hun ikke måtte røbe dem, og måske kunne hun få ham til at opgive dem. Hun kunne ikke godt komme i en værre stilling end den, hun nu befandt sig i, og det var jo muligt, at hun kunne komme i en langt bedre. Pickersgills hele adfærd havde hidtil været sådan, at den indgød tillid; og skønt han trodsede lovene, lod han dog til at bøje sig for de selskabelige vedtægter. Cecilia var en modig pige, og til sidst svarede hun:

"Forudsat, at det, De vil have mig til at holde hemmeligt, ikke skader nogen eller kompromitterer mig i min ejendommelige stilling, går jeg ind på Deres fordring."

"Jeg ville ikke gøre en flue fortræd, miss Ossulton, uden til selvforsvar, og jeg har, efter Deres hele adfærd under vor korte samtale, fået alt for megen agtelse for Dem, til at jeg skulle ville kompromittere Dem. Tillad mig nu at være ganske oprigtig og tale rent ud; De vil da måske indrømme, at andre i mit sted og i min stilling ville gøre det samme, som jeg har vovet, og måske ikke vise halvt så megen overbærenhed. Deres fader har, uden

mindste spor af ret, blandet sig i mine sager og grebet ind i min levevej; han har forsøgt på at tage mig til fange og få mig kastet i fængsel, få mig idømt svære bøder og måske sendt ud af landet. Jeg vil ikke indlade mig på noget som helst forsvar af smugleriet, det er tilstrækkeligt at sige, at der er fastsat strenge straffe og bøder for at bryde visse love, og at jeg finder for godt at udsætte mig for disse ubehageligheder – men lord B. var ikke bemyndiget af regeringen til at overfalde mig – det var en frivillig handling fra hans side, og havde jeg kastet ham og hele hans mandskab i søen, så havde jeg været i min fulde ret, for det var, kort sagt, sørøveri fra deres side. Da Deres hr. fader nu har fundet for godt at forvandle en lystjagt til toldkutter, kan det ikke forbavse Dem, at jeg øver gengæld og forvandler den til et smuglerskib, og da han har villet forene toldkrydsning med lystsejlads, kan han ikke undre sig over, at jeg øver gengæld og forener lidt lystsejlads med smugleri. Jeg har udklædt Deres skibsfæller, de herrer, der fandtes her om bord, som smuglere og sendt dem med smuglerskibet til Cherbourg, hvor de vil blive landsat i god behold, og jeg har udklædt mig selv og den eneste person blandt mit mandskab, som jeg turde delagtiggøre i denne spas, som gentlemen i deres sted. Dermed har jeg et dobbelt øjemed, dels at landsætte min ladning, som jeg nu har her om bord, og som er meget værdifuld, og dels vil jeg hævne mig på Deres fader og hans skibsfæller for deres forsøg på at skade mig, ved at indtage deres plads og for et par dages tid nyde godt af deres lækkerier. De kan være forvisset om, at jeg ikke agter at forgribe mig på andet end Hans Herligheds vine og madvarer; men det vil ikke være mig nogen fornøjelse, hvis

damerne ikke vil sidde til bords med os, ligesom før med Deres fader og hans venner."

"Det kan De næppe vente, sir," sagde Cecilia.

"Jo, det venter jeg; og det vil ikke blot være prisen for kutterens og Deres egen snarlige frigivelse, men det vil også være den eneste måde, hvorpå De vil kunne få noget at spise. De ved nok, miss Ossulton, at fædrenes synder hjemfalder på børnene. Jeg har nu sagt Dem, hvad jeg agter at gøre, og hvad jeg ønsker. Jeg overlader til Dem selv at betænke det og afgøre, om det ikke vil være bedst for alle parter at samtykke. De har min tilladelse til at sige til de andre damer, at hvorledes de end tér sig, vil de være lige så sikre for mishandling eller plumpheder, som om de var i Grosvenor Square; men jeg kan ikke indestå for, at de jo nok kommer til at lide sult, i fald de efter så megen overbærenhed og skånsel i enhver henseende viser så lidt taknemmelighed, at de ikke vil beære mig med deres selskab."

"Det vil altså rent ud sige, at vi skal sultes til at falde til føje."

"Nej, ikke sultes, miss Ossulton; men husk vel på, at De blive sat på vand og brød og holdes tilbage, indtil De samtykker, og Deres tilbageholdelse vil forøge Deres faders ængstelighed."

"De forstår ret at overtale, sir," sagde Cecilia. "For mit eget vedkommende håber jeg altid at være redebon til at ofre enhver stolthedsfølelse for at skåne min fader for så store bekymringer. Med Deres tilladelse vil jeg nu gå ned i kahytten og befri mine veninder for deres værste frygt. Hvad opnåelsen af Deres ønske angår, kan jeg kun sige, at jeg, som en ung pige, efter al rimelighed ikke kan have synderlig indflydelse på dem, der er ældre end jeg, og uundgåeligt må blive nedstemt, da jeg ikke

har lov til at gøre dem bekendt med de grunde, som måske kunne fremme Deres ønske. Vil De ikke for så vidt fritage mig for det løfte, jeg gav Dem, at De tillader mig at meddele alt, hvad De har sagt mig, til den eneste gifte dame her om bord? Så tror jeg nok, jeg kunne skaffe Dem Deres ønske opfyldt, hvilket jeg rent ud vil sige Dem, at jeg kun vil forsøge at sætte igennem, ene og alene fordi jeg længes overordentligt efter atter at komme sammen med mine slægtninge og venner."

"Og blive befriet for mit selskab," genmælede Pickersgill med et ironisk smil; "det er ganske naturligt; men jeg vil og må have min lille hævn; og skønt De vel nok afskyr mig og sandsynligvis vil vedblive at gøre det, skal De dog i alt fald ikke have nogen synderlig svær beskyldning at fremføre imod mig. – Inden De går ned, miss Ossulton, giver jeg Dem frit lov til at føje den gifte dame til antallet af mine fortrolige, og De må tillade mig at forestille Dem for min ven, mr. Ossulton," – her vinkede Pickersgill med hånden ad Corbett, som tog sin hat af og bukkede dybt.

Det var umuligt for Cecilia Ossulton at bare sig for at smile.

"Og," vedblev Pickersgill, "da jeg har overtaget kommandoen over denne lystkutter, i Hans Herligheds sted, er det også aldeles nødvendigt, at jeg antager Hans Herligheds navn. Så længe jeg er her om bord, er jeg lord B., og tillad mig at forestille mig selv under det navn – jeg lader mig ikke tiltale ved noget andet. De kan være forvisset om, miss Ossulton, at jeg skal vise en højst faderlig omhu for Deres velbefindende i alle måder."

Havde Cecilia Ossulton vovet at give sine sande følelser i det øjeblik luft, ville hun være bristet i skoggerlatter; det var alt for

morsomt; og desuden beroligede det højst pudsige, der var ved det hele, hende endnu mere; hun gik ned i kahytten med en tung sten væltet fra sit hjerte.

Imidlertid var miss Ossulton og mrs. Lascelles forblevet nedenunder i største angst og spænding over Cecilias lange ophold på dækket; de vidste ikke, hvad de skulle tro og vovede ikke at gå op på dækket. Mrs. Lascelles havde en gang taget mod til sig og besluttet at gå derop, der måtte så følge, hvad der ville, men miss Ossulton og Phœbe havde givet sig til at skrige i vilden sky og bønfaldt hende så indstændigt om ikke at forlade dem, at hun, skønt meget nødig, samtykkede i at blive nede hos dem. Da Cecilia trådte ind i kahytten, beroligede hendes ansigtsudtryk mrs. Lascelles, men ikke tanten, som grædende og hulkende løb hen til hende og klyngede sig til hende med ordene: "Hvad har De dog gjort dig, min stakkels, stakkels Cecilia?"

"Slet ingen ting, tante," svarede Cecilia, "kaptajnen fører et meget net sprog og siger, at han på alle mulige måder vil vise os den største agtelse og ærbødighed, forudsat at vi lystrer hans ordrer, men i modsat fald –."

"I modsat fald – hvad så, Cecilia?" spurgte miss Ossulton og greb sin broderdatters arm.

"Så sulter han os og slipper os ikke løs."

"O, Gud se i nåde til os!" råbte miss Ossulton og gav sig på ny til at hulke.

Cecilia gik derpå hen til mrs. Lascelles og fortalte hende afsides ganske sagte alt, hvad der var foregået. Mrs. Lascelles var enig med Cecilia i, at de ikke havde nogen fornærmelse at befrygte, og mens de stod og talte om sagen, begyndte de til

sidst at le; der var noget nyt ved det hele, og der var noget så latterligt i, at alle herrerne var blevet forvandlet til smuglere. Cecilia var glad ved, at hun ikke måtte fortælle sin tante, hvorledes det egentlig hang sammen, da hun gerne ville have hende indjaget en sådan skræk, at hun aldrig mere gjorde hende selskab om bord på lystkutteren, og mrs. Lascelles var kun alt for glad over at kunne ærgre hende lidt for de mange og forskellige fornærmelser, som pebermøen havde tilføjet hende. Sagen blev derfor grundigt gennemdrøftet med et for Pickersgill tilfredsstillende udslag, og mrs. Lascelles følte en naturlig nysgerrighed efter at se denne nye lord B. og mr. Ossulton nummer to. Men damerne havde ingen frokost fået og følte sig nu, da deres skræk havde lagt sig, meget sultne. De anmodede derfor Phœbe om at bede hovmesteren om noget te eller kaffe til dem. Svaret lød, at "frokosten stod serveret i kahytten, og at lord B. håbede, at damerne ville komme og nyde den sammen med ham."

"Nej," svarede mrs. Lascelles, "det kan jeg ikke, uden at jeg først er blevet forestillet for disse mennesker."

"Ja, jeg går heller ikke derind," sagde Cecilia, "men jeg vil skrive en billet til ham, så får vi nok vor frokost her ind." Cecilia skrev med blyant en billet, sålydende:

"Miss Ossulton sender lord B. sin hilsen, og da damerne føler sig noget upasselige efter denne morgens ængstelse og uro, håber de, Hans Herlighed vil have dem undskyldt, at de ikke kommer ind til frokost; derimod håber de at mødes med Hans Herlighed ved middagsbordet, om ikke før på dækket."

Svaret lød gunstigt, og hovmesteren kom snart ind i damernes kahyt med frokosten.

"Nå, Maddox," sagde Cecilia, "hvorledes kommer De ud af det med Deres nye herre?"

Hovmesteren skottede hen til døren for at se, om den var lukket, rystede på hovedet og sagde derpå med en fortvivlet, ynkelig mine: "Han har bestilt en dyreryg til middag, miss, og har to gange truet med at lade mig kaste over bord."

"De må adlyde ham, Maddox, ellers gør han det bestemt også. Disse sørøvere er nogle skrækkelige vilde krabater; vær påpasselig og betjen ham, som om han var min fader."

"Ja, ja, frøken, det skal jeg; men vor tid kommer vel også engang; det er jo ligefrem indbrud i rum sø, og jeg vil gerne gå, om det så skal være halvtreds mil, for at se ham blive hængt."

"Hovmester!" råbte Pickersgill inde fra kahytten.

"O Gud! Han kan da vel ikke have hørt mig – tror De vel, miss?"

"Skillerummet er rigtig nok meget tyndt, og De talte meget højt," sagde mrs. Lascelles; "men gå i alt fald straks derind."

"Farvel, miss; farvel, madame, hvis jeg ikke mere skulle få Dem at se," sagde Maddox rystende og bævende af angst, mens han adlød den frygtelige stemme, der kaldte på ham – for at forlange en tandstikker.

Miss Ossulton ville ikke røre frokosten, hvorimod mrs. Lascelles og Cecilia spiste godt og lod maden smage sig.

"Det er grumme kedeligt at være indelukket i denne kahyt," sagde mrs. Lascelles, "kom, Cecilia, lad os gå op på dækket."

"Og forlade mig?" råbte miss Ossulton.

"Phœbe er her jo, tante; vi går blot op for at se, om vi kan overtale sørøverne til at sætte os alle i land."

Mrs. Lascelles og Cecilia tog deres hatte på og gik op. Lord B. tog sin hat af og udbad sig den ære at blive forestillet for den smukke enke. Han førte damerne hen til en bænk og begyndte at tale med dem om forskellige ting, som den gang havde nyhedens interesse. Hans Herlighed talte om Frankrig og beskrev dets havne, fortalte nu og da en god anekdote, gjorde dem opmærksomme på de forskellige pynter, bugter, stæder og landsbyer, som de passerede hurtigt forbi, og havde altid en lille historie på rede hånd om enhver af dem. Inden damerne havde været to timer på dækket, fandt de til deres uendelig store forbavselse, ikke alene at smuglerkaptajnen morede dem, men at de også var kommet dybt i samtale med ham, og mere end en gang lo de højt. Men den såkaldte lord B. havde indgydt dem tillid; de troede fuldt og fast, at hvad han havde fortalt dem, var sandt, og at han havde sat sig i besiddelse af kutteren for at indsmugle sine varer, for at få hævn og for at have lidt sjov. I det smukke køns øjne fortjener nu ingen af disse tre forseelser dødsstraf, og Jack var en køn, net mand med et elegant væsen og meget behagelig at tale med, og desuden var hverken han eller hans ven i deres opførsel i det hele taget andet end yderst ærbødige imod damerne.

"Mine damer, da De ikke er bange for mig, hvilket er mig en større lykke, end jeg havde grund til at vente, tænker jeg, at det måske kan more Dem at se, hvor bange de, der beskylder Deres køn for fejhed, kan være. Med Deres tilladelse vil jeg lade kokken og hovmesteren hente og spørge dem om, hvad vi skal have til middag."

"Jeg gad nok vide, hvad der er til middag," sagde mrs. Lascelles med forstilt alvor, "ville du ikke også gerne vide det,

Cecilia?"

Cecilia holdt sit lommetørklæde for munden.

"Sig til hovmesteren og kokken, at de straks skal komme agterud, begge to," råbte Pickersgill.

Nogle få sekunder efter indfandt begge sig.

"Hovmester!" råbte Pickersgill med høj røst.

"Ja, mylord!" svarede Maddox med hatten i hånden.

"Hvad vin har De taget frem til middag?"

"Champagne, mylord, og rødvin, mylord, og madeira og sherry, mylord."

"Ingen bourgogne, sir?"

"Nej, mylord; der er ingen bourgognevin om bord."

"Ingen bourgognevin, sir; og det vover du at sige til mig."

"Der er, min salighed, ingen bourgognevin her ombord," råbte Maddox, idet han faldt på knæ, "- spørg kun damerne."

"Godt, sir; så kan du gå."

"Kok! Hvad har du sat over til middag?"

"Sir, en bede- – en dyrekølle, mylord," svarede kokken med sin hvide nathue i hånden.

"Hvad mere, knægt?"

"Et kogt kalvehoved, mylord."

"Et kogt kalvehoved? Lad det blive stegt, ellers skal jeg stege dig," råbte Pickersgill i en vred tone.

"Ja, mylord, jeg skal nok stege det."

"Hvad mere, sir?"

"Maintenon-koteletter, mylord."

"Maintenon-koteletter! Jeg kan ikke udstå dem – dem vil jeg ikke have, sir. Lad dem blive tillavede *à l'ombre chinoise*."

"Jeg ved ikke, hvad det er, mylord."

"Det bryder jeg mig ikke om, slyngel; hvis du ikke finder ud af det inden middag, bliver du føde for fiskene – det er det hele – nu kan du gå."

Kokken gik bort og vred sine hænder og sin nathue med – han havde den nemlig endnu i sin højre hånd – og forsvandt ned igennem forlugen.

"Jeg har kun ladet disse folk hente og sagt dem besked for at vise Dem en velfortjent høflighed, mine damer; De har mere mod end det andet køn."

"De må dog erindre, at De har indgydt os tillid ved at give os Deres æresord i pant, mylord."

"De gør mig altså den ære at tro mig?"

"Ja, jeg troede Dem ikke, før jeg så Dem," svarede mrs. Lascelles; "men nu er jeg overtydet om, at De vil holde Deres løfte."

"De opmuntrer mig virkelig, madame, til at gøre, hvad ret er," sagde Pickersgill med et buk, "for det ville gøre mig ondt, om jeg forspildte Deres bifald og gode omdømme, og endnu mere bedrøvet ville jeg blive, om jeg viste mig uværdig til det."

Som læseren ser, gik alt ganske fortræffeligt.

6. Lystkutteren på smugleri

Cecilia gik ned igen i kahytten for at se, om hendes tante var blevet noget mere fattet; men mrs. Lascelles blev på dækket. Hun fandt meget behag i Pickersgill, og de fortsatte deres samtale. Pickersgill indlod sig på at forsvare sin adfærd imod lord B., og mrs. Lascelles kunne ikke andet end indrømme, at han var blevet udæsket. Efter en lang samtale kom hun med nogle hentydninger til hans levevej og lod et par ord falde om, hvor højt han syntes at stå over et så lovløst liv.

"De vil måske ikke tro mig, madame," svarede Pickersgill, "når jeg siger Dem, at jeg har lige så megen ret til at føre adeligt våben, som lord B. selv, og at jeg ikke går under mit rigtige navn. Smugleri er under alle omstændigheder ikke nogen forbrydelse, og jeg foretrækker uendelig meget det vilde liv, jeg fører, i spidsen for mine folk, frem for at blive behandlet med hån og foragt af den fine verden, fordi jeg er fattig. Den største forbrydelse her til lands er fattigdom. Hvis jeg har held med mig, kan jeg godt engang med tiden atter antage mit rigtige navn. Vi kunne da måske mødes igen, og, hvis De da vil, kan De beskæmme mig."

"Det ville jeg næppe gøre," svarede enken; "men jeg beklager særdeles at se et menneske, der åbenbart er bestemt til noget bedre, befatte sig med en så uhæderlig håndtering."

"Jeg ved næppe, hvad der i denne afmålte, i vedtægter bundne verden er uhæderligt, og hvad der ikke er det. Det regnes ikke for uhæderligt at krybe og smigre for et hofs laster eller til løn for lumpen, nedrig slaviskhed at oppebære en pension, som

afpines folkets foretagsomhed. Det regnes ikke for vanære og uhæderlighed at tage tiender, som er bestemt til Guds tjeneste, og forøde dem ved badesteder eller andetsteds, idet man jager efter fornøjelser i stedet for at tjene Gud. Det regnes ikke for vanærende at tage mod den ene sportel efter den anden for at støtte uretfærdighed, føre sag imod den uskyldige, forvende sandheden og hjælpe Djævelen. Det regnes ikke for uhæderligt at spille vovespil med statspapirer eller ved bestikkelser at underkøbe vælgere og demoralisere dem, og dog er den straf, hvortil man er hjemfalden ved disse handlinger, den samme, som er fastsat for den forseelse, hvori jeg gør mig skyldig. Alle de, der begår slige handlinger og mange flere, regnes ikke for uhæderlige, og dog bliver ved alle disse samfundets moralske bånd løsnet, mens vi i min håndtering ikke forleder andre til at begå forbrydelser –"

"Ja, men det er dog en forbrydelse."

"Det er en krænkelse af toldlovene, men heller ikke mere. Og læg mærke til, frue, at den engelske regering opmuntrer indsmuglingen af vore fabriksvarer på fastlandet, samtidig med, at den gør alle mulige skridt for at forhindre, at andre landes frembringelser bliver indsmuglet her i landet. Kan det, som ikke er en forbrydelse, frue, når skibets forstavn vender mod syd, blive en forbrydelse, når skuden styres den modsatte vej?"

"Der klæber dog en skamplet ved den levevej, det må De indrømme."

"Det vedgår jeg, frue, og så snart jeg kan opgive den, gør jeg det. Ingen fange har nogen sinde sukket mere efter at blive befriet fra sine lænker; men jeg opgiver ikke denne håndtering,

før jeg ser, at jeg er således stillet, at jeg ikke bliver foragtet og skubbet til side af dem, som jeg har ret til at omgås."

I dette øjeblik sås hovmesteren forude gøre tegn til mrs. Lascelles, som undskyldte sig og gik hen til ham.

"For Gud i Himlens skyld, frue," sagde Maddox, "da det lader til, at han er venlig stemt imod Dem, må De endelig se at få ud af ham, hvorledes disse koteletter skal tillaves; kokken river sig i sit hår, og vi får aldrig nogen middagsmad, og så vil det hele gå ud over mig, og jeg – bliver kastet over bord."

Mrs. Lascelles bad den stakkels Maddox vente lidt, indtil hun fik de forønskede oplysninger. Et par minutter efter kom hun tilbage til ham.

"Nu har jeg fået besked på det. De skal først koges i vineddike, så steges i en blanding, sammenrørt af æg, mel og mælk, og serveres med anchovis-sauce og malaga-rosiner."

"Først steges i vineddike, så koges i mælk og serveres med mandler og rosiner."

"Nej – nej, det er ikke rigtigt." Mrs. Lascelles gentog anvisningen for den forskrækkede hovmester, gik derpå agterud igen og indlod sig atter i samtale med Pickersgill, hvori Corbett nu for første gang blandede sig. Corbett havde forstand nok til at indse, at jo mere han holdt sig i baggrunden, indtil hans foresatte havde sat sig fast i damernes yndest, desto gunstigere ville udfaldet blive.

Imidlertid var Cecilia gået ned til sin tante, som endnu vedblev at græde og jamre sig. Den unge dame forsøgte alt muligt for at trøste hende og overbevise hende om, at når de blot var høflige og føjelige, havde de intet at frygte.

"Høflige og føjelige, jo vist!" udbrød miss Ossulton, "imod en karl, der er smugler og sørøver. Jeg, søster til lord B. Aldrig! Hvilken formastelig indbildskhed af det udskud!"

"Det er alt sammen meget godt, tante; men husk på, vi må føje os efter omstændighederne. Disse folk påstår, at vi skal sidde til bords med dem, og det må vi, ellers får vi ingen middagsmad."

"Jeg sidde til bords med en sørøver! Aldrig! Jeg vil ingen middagsmad have – jeg vil sulte ihjel – jeg vil dø!"

"Ja men, kære tante, det er den eneste udsigt, vi har til at opnå vor frigivelse, og hvis du ikke gør det, vil mrs. Lascelles tro, at du gerne vil vedblive at være sammen med dem."

"Mrs. Lascelles slutter fra sig selv til andre."

"Kaptajnen er virkelig en meget artig, smuk mand. Han ser ud som en forklædt adelsmand. Det ville dog være morsomt, tante, om det hele skulle vise sig kun at være en spas."

"En spas, barn?" gentog miss Ossulton og satte sig oprejst i sofaen.

Cecilia fandt, at hun havde anslået den rette streng, som man siger; hun fremførte så mange grunde for at bevise, at hun anså det for en spas, der var sat i værk for at forskrække dem, og at herren der oppe var en fornem mand, at hendes tante begyndte at lytte til fornuftens stemme og til sidst indvilligede i at gå med til bords. Mrs. Lascelles kom nu ned, og da hovmesteren meldte, at maden stod på bordet, gik de ind i den store kahyt, hvor de fandt Pickersgill og Corbett ventende på dem.

Miss Ossulton vovede ikke at se op, før hun hørte Pickersgill sige til mrs. Lascelles: "De vil måske være så god, madame, at

forestille mig for denne dame, som jeg ikke har haft den ære at se før?"

"Med fornøjelse, mylord," svarede mrs. Lascelles, "miss Ossulton, tante til denne unge dame."

Mrs. Lascelles undlod forsætligt at forestille Hans Herlighed, for at føre den gamle pebermø bag lyset.

"Jeg føler mig i høj grad hædret ved at være sammen med miss Ossulton," sagde Pickersgill. "Mine damer, vi venter kun på Dem for at sætte os til bords. Ossulton, vil De sætte Dem for enden af bordet og servere suppen."

Miss Ossulton var aldeles forbavset; hun betragtede smuglerne og så to velklædte, nette og belevne mænd, hvoraf den ene lod til at være lord, og den anden bar samme slægtsnavn som hun selv.

"Det hele må være en spas," tænkte hun og tog ganske roligt for sig af suppen.

Tiden gik meget fornøjeligt under måltidet; Pickersgill var behagelig imod damerne, Corbett spøgefuld, og miss Ossulton genvandt sin sindsro så vidt, at hun drak vin med lorden og spurgte Corbett, til hvilken gren af deres familie han hørte.

"Formodentlig den irske?" sagde mrs. Lascelles for at hjælpe ham ved at komme ham i forkøbet.

"Netop, madame," svarede Corbett.

"Har De nogen sinde været i Torquay, mine damer?" spurgte Pickersgill.

"Nej, mylord," svarede mrs. Lascelles.

"Vi vil gå til ankers der i løbet af en times tid og sandsynligvis blive der til i morgen. Hovmester, bring kaffe og sig til kokken, at disse koteletter var udmærket tillavet."

Damerne trak sig tilbage til deres egen kahyt. Miss Ossulton var nu overtydet om at det hele var en spas; "men," sagde hun, "jeg skal dog sige lord B. min mening om det slags løjer, når han kommer tilbage. Hvad hedder den lord, som nu er her om bord?"

"Han vil ikke sige os sit navn," svarede mrs. Lascelles; "men jeg tror dog nok, jeg ved det; han hedder lord Blarney."

"De mener formodentlig lord Blaney," sagde miss Ossulton; "men denne spøg er imidlertid drevet lidt vel vidt. Cecilia, vi vil gå i land i Torquay og vente der, til kutteren kommer tilbage med lord B. Jeg holder ikke af slig spøg, den kan være meget god for enker og folk uden rang."

Nu var mrs. Lascelles ikke videre glad ved at mærke, at miss Ossulton befandt sig så vel, og at der var faldet ro på hende. Hun havde ikke så få krænkelser at gengælde hende og ønskede intet hellere end at få hævn over hende. For at nå dette mål er damer i stand til at gå meget vidt. Hvor vidt mrs. Lascelles ville være gået, skal jeg ikke så lige kunne sige, men sikkert er det, at miss Ossultons sidste stikpille bidrog meget til at styrke hende i sin beslutning. Hun tog sin hat og gik op på dækket, hvor hun straks sagde Pickersgill rent ud, at han ikke kunne gøre hende eller Cecilia en større fornøjelse end ved at sætte lidt skræk i miss Ossulton, der, i den tanke at det hele var en spas, var blevet lige så kry på det som før; hun fortalte om hendes adelsstolthed og ondsindethed og så gerne, at hun fik en gavnlig lektion. For at mætte sin hævntørst forglemte mrs. Lascelles sig i den grad, at hun på sin side gjorde smugleren til sin fortrolige.

"Det træffer sig så heldigt, mrs. Lascelles, at jeg kan tjene Dem heri og på samme tid forbinde forretninger med lidt løjer."

Efter at de havde talt lidt sammen, kastede lystkutteren anker ved Torquay, et par timers tid før solnedgang. Så snart sejlene var beslåede, kom et par derboende gentlemen om bord for at hilse på lord B., og da Pickersgill af Cecilia havde fået at vide, at hendes fader ikke kendte en eneste der på stedet, modtog han dem i egen person, bad dem ned i kahytten, lod vin sætte for dem og bad dem sende deres båd bort, da hans egen alligevel skulle i land og kunne tage dem med. Smuglerne passede nøje på, at hovmesteren, kokken og kammerpigen ikke kom til at tale med de fremmede; efter Corbetts ordre blev der sat skildvagt over hver af dem. De fremmede gæster blev en halv times tid om bord, og alt imens havde Corbett og smuglerne fyldt de vadsække, der fandtes i kahytten, med kniplinger og bragt dem ned i båden. Corbett roede derpå herrerne i land med den samme båd og gik op til hotellet, fulgt af smuglerne med vadsækkene, uden at blive standset eller vække mistanke. Så snart han var kommet til gæstgivergården, bestilte han straks postbefordring og begav sig til en nærliggende købstad, hvor han havde forretningsvenner, og således blev største delen af ladningen bragt sikkert i land. Om natten vendte Corbett tilbage med folk, som skulle tage imod de tungere varer, og smuglerne bragte nu silketøjerne, te osv. i land med samme held. Alt var nu besørget godt og vel væk fra kutteren, så nær som et parti kniplinger, der ikke kunne rummes i vadsækkene. Pickersgill kunne med større lethed have sendt dem med i land, men for at være mrs. Lascelles til behag traf han en anden ordning.

Næste formiddag, en times tid efter frokost, kom mrs. Lascelles ilsomt ind i kahytten, gav sig mine af at være betaget

af den største forfærdelse og sank om i sofaen, som om hun skulle til at falde i afmagt.

"Du gode Gud! Hvad er der på færde?" udbrød Cecilia, der imidlertid meget vel vidste, hvorledes svaret ville blive.

"O, det afskum – han har budt mig noget så ganske rædsomt – fremkommet med de gyseligste forslag."

"Forslag! Lad os høre, hvilke forslag! Er det lord Blaney, talen er om?"

"Å, han er slet ikke lord; han er en nedrig usling og smugler; og han fordrer på det bestemteste, at vi to skal fylde vore lommer med kniplinger og gå i land med ham."

"Gud forbarme sig! Ja, så er det jo, når alt kommer til alt, ingen spas; og jeg har siddet til bords med en smugler!"

"Siddet til bords, nådige frøken! – Ja, når vi endda slap med det – nej, vi skal tage hans arm og følge med ham op til hotellet. O, Gud, o, Gud! Cecilia, han har befalet mig at komme op på dækket, du må endelig gå med."

Miss Ossulton segnede om i sofaen og ringede på Phœbe; hun betoges af den heftigste skræk og angst.

Det bankede på døren.

"Kom ind!" sagde miss Ossulton i den tanke, at det var Phœbe; men det var Pickersgill, som lod kom til syne.

"Hvad vil De, sir? Gå ud, sir! Vil De straks gå ud med Dem, eller jeg giver mig til at skrige."

"Det er ingen nytte til at skrige, nådige frøken; husk på, at alle her om bord lystrer mig. Derfor er De nok så god at låne mig øre, miss Ossulton. Jeg er, som De ved, smugler og må nødvendigvis have disse kniplinger i land. gør mig altså den tjeneste at putte dem i Deres lommer, eller forvare dem

andetsteds på Deres person og gøre dem klar til at gå i land med mig. Så snart vi kommer op på gæstgivergården, udleverer De mig dem, så skal jeg føre Dem tilbage om bord på jagten. De er dog ikke den første dame, som er gået i land med smuglergods på sig."

"Jeg, sir, gå i land på den måde! Nej aldrig, sir, aldrig i evighed! Hvad vil verden sige? Jeg, den velbyrdige miss Ossulton, følges med en smugler! Nej, sir, aldrig!"

"Ja, nådige frøken, følges arm i arm med en smugler! Jeg tager Dem under den ene arm og mrs. Lascelles under den anden, og jeg vil råde Dem til at tage sagen ganske roligt; thi for det første er det Dem, der smugler, eftersom varerne ville blive fundet på Dem, og De vil ganske sikkert blive sat i fængsel, for ved mindste tegn til opsætsighed fra Deres side stikker vi af og angiver Dem – og for det andet vil Deres niece forblive om bord som gidsel for Deres gode opførsel, og hvis hendes frigivelse ligger Dem i mindste måde på hjerte, samtykker De straks."

Pickersgill forlod kahytten, og kort efter trådte Cecilia og mrs. Lascelles ind, tilsyneladende aldeles nedslagne. De havde fået alt at vide, og mrs. Lascelles erklærede, at hellere end at overgive hendes stakkels Cecilia i sådanne menneskers vold havde hun for sit vedkommende besluttet sig til at underkaste sig smuglernes fordringer. Cecilia bad og bønfaldt hende også med en sådan alvor, at miss Ossulton, der ikke havde den fjerneste anelse om, at det var et puds, der spilledes hende, endelig med megen gråd og hulken sagde ja.

Da alt var ordnet, som det skulle, forlod Cecilia kahytten, Pickersgill kom ned og førte de to damer, der ikke havde vekslet et ord med hinanden under Cecilias fraværelse, op på dækket;

båden lå klar langs siden af kutteren, de steg ned i den og roede i land. Alt gik efter smuglerens ønske. Nær ved at gå fra vid og sans af angst, tog miss Ossulton hans arm, og med mrs. Lascelles under den anden gik han op til hotellet, fulgt af fire mand fra båden. Så snart de havde fået et værelse, kom Corbett, der allerede var i land, og spurgte efter lord B., og blev vist ind til dem. Damerne forføjede sig ind i et andet værelse og skilte sig af med deres kontrabande; Pickersgill lod bringe noget smørrebrød og vin, opholdt sig derefter endnu en times tid i hotellet og vendte så tilbage om bord. Mrs. Lascelles triumferede og lønnede sin nye forbundsfælle, smugleren, med et af sine sødeste smil. Fælles interesser knytter undertiden sælsomme venskabsforbindelser.

7. Slutning

Vi må nu vende tilbage til de andre rollehavende i dette lille drama. Efter langvarig pjasken og plasken, under hvilken folkene i båden stadig afløste hinanden for at stævne op imod fralandsvinden, kom lord B. ved midnatstid til en lille by i West Bay, hvorfra han tog postvognen til Portsmouth, da han antog det for givet, at hans kutter ville komme derhen lige så tidligt som han selv, om ikke før, og kun lidet anede han, at den var i hænderne på smuglerne. Der blev han tre-fire dage, men blev til sidst utålmodig og henvendte sig til en af sine venner, som havde en kutter ved Cowes, og sejlede ud med ham for at lede efter sin egen.

Vi forlod *Lykke på Rejsen*, jaget af toldkutteren. I førstningen havde smugleren fordelen på sin side, da den gik for vor-de-vind; men efterhånden gik vinden rundt med solen og bragte toldkrydseren i læ af den; nu blev det en jagt bi-de-vind, og toldkutteren halede stærkt ind på smugleren.

Da Morrison mærkede, at han ingen udsigt havde til at undslippe, lod han brændevinstønderne gå over bord, for at de, i fald han blev overhalet, ikke skulle vidne imod ham; men alligevel var han stedt i vånde, da han havde flere folk om bord, end tilladt var i følge parlamentsakten.

Til trods for, at den ene kugle efter den anden fra kutteren gik hen over ham, holdt han det alligevel gående i håb om, at en tåge eller nattens mulm og mørke skulle sætte ham i stand til at undslippe; men han var ikke så heldig – en af kuglerne bortrev toppen af hans mast, og nu svigtede lykken "Lykke på Rejsen."

Toldkrydsergasterne entrede den og tog den i besiddelse; Morrison påstod, at de overtallige personer kun var passagerer, men for det første var de klædt i sømandsdragt, og for det andet var Appleboy, så snart hans båd var kommet på siden af smugleren, gået ned til sin genevertoddy og lod sig ikke forstyrre. De som smuglere udklædte gentlemen tilbragte derfor en uhyggelig nat, og da kutteren anløb Portland ved daggry, inden Appleboy var tørnet ud af køjen, blev de bragt i land og afgivet til vedkommende stedlige øvrighed. Hautaine forklarede, hvorledes det hele var gået til, hvorefter de straks blev løsladt og behandlet med al mulig agtelse, men fik dog ikke lov til at tage bort, før de havde forpligtet sig til at møde for retten og vidne imod smuglerne ved under ed at bekræfte, at brændevinsankrene havde været der om bord. De tog derpå til Portsmouth i matrosklæderne og havde fået mere end nok af lystsejlads for den sæson; mr. Ossulton erklærede, at han længtes blot efter at få sine egne klæder og bagage igen, så skulle han nok tage sig i agt for nogen sinde mere at komme i vejen for en kugle fra en toldkrydser eller sove en nat på dens dæk.

Imidlertid blev Morrison og hans folk sat i hullet, og så snart nøglen blev drejet om i døren efter ham, udbrød den gamle mand, idet han af ærgrelse stampede i gulvet: "Den fordømte blå due!"

Vi vil nu vende tilbage til lystkutteren.

En times tid efter at Pickersgill var kommet om bord, havde Corbett fået alt det fornødne besørget og var fulgt efter de andre. Det var ikke rådeligt at blive liggende længere ved

Torquay, da de kunne befrygte at blive opdaget. Pickersgill lettede derfor anker, før de spiste til middag, og gik under sejl.

"Hvad har De nu i sinde at gøre, mylord?" spurgte mrs. Lascelles.

"Jeg agter at løbe ned til Cowes, bringe kutteren til ankers om natten og en time før daggry lade Dem gå i min båd med alle mine folk. Jeg skal nok drage omsorg for Deres personlige sikkerhed i enhver henseende, om jeg så skal udsætte mig selv for fare. Jeg ville sandelig blive meget ulykkelig, om der som følge af mine gale streger skulle tilstøde mrs. Lascelles eller miss Ossulton noget."

"Jeg er meget bekymret for min fader," sagde Cecilia. "Jeg håber, at De holder Deres løfte."

"Det har jeg da hidtil gjort, miss Ossulton; har jeg ikke?"

"Vort bekendtskab er kun kort og opstået på en sælsom måde."

"Det indrømmer jeg; men det vil give Dem stof til samtale i lang tid. Jeg forsvinder igen, lige så pludseligt som jeg er kommet – ingen af Dem vil efter al sandsynlighed nogen sinde få mig at se igen."

Der blev meldt, at middagsmaden var færdig, og de satte sig til bords som den foregående dag, men den gamle pebermø afslog at gøre dem selskab, og da mrs. Lascelles og Cecilia syntes, at hun var blevet tilstrækkelig pint og plaget, gjorde de ikke noget forsøg på at tvinge hende. Pickersgill gav straks efter for damernes modforestillinger, og fra det øjeblik forblev hun uforstyrret i damernes kahyt, hvor hun sad og grublede over den tort, der var overgået hende: At hun havde siddet til bords,

drukket vin og været nødt til at gå i land med en smugler og vise sig offentligt i sådant nedværdigende selskab.

Vinden var flov, og de kom kun langsomt frem; først anden dagen efter at de havde forladt Torquay, var de tværs af Portland; her fik de en anden lystkutter i sigte, og de to skibe nærmede sig langsomt hinanden, indtil der om eftermiddagen næppe var fire kvartmil imellem dem. Det blev nu blikstille – den anden kutter gjorde flere signaler, men om bord i *Pilen* var det umuligt at skelne dem, og for sidste gang satte de derværende sig til bords sammen. Tre dages samliv om bord i et skib, hvor man, så at sige, lever tæt op ad hinanden og ikke har andre at tale med, fremkalder en vis fortrolighed, og Pickersgill var en så dannet og original ung mand, at damerne med fornøjelse hørte på ham. Han forsøgte aldrig at overskride den strengeste velanstændigheds og høviskheds grænse, og hans ven og staldbroder var lige så beskeden. I den stilling, hvori de befandt sig, og gruende for, hvorledes det vel kunne være gået dem, hvis de var faldet i andre hænder, følte både Cecilia og mrs. Lascelles en vis taknemmelighed imod ham; og skønt de længtes efter at blive udfriet fra en så besynderlig stilling, havde de dog efterhånden fattet fuldstændig tillid til ham, og dette havde fremkaldt en vis fortrolighed fra deres side, skønt smugleren aldrig tillod sig en lignende frihed. Mens Corbett sad til bords, kom en af matroserne ned og gjorde tegn til ham. Corbett rejste sig kort efter fra bordet og gik op på dækket. "Jeg ville ønske, mylord, De ville komme et øjeblik op og se, om De kan finde ud af det flag, som den anden lystkutter har tonet," sagde Corbett og nikkede betydningsfuldt til Pickersgill.

"Undskyld mig et øjeblik, mine damer," sagde Pickersgill og gik op på dækket.

"Det er båden fra lystkutteren, som lægger om bord her," sagde Corbett, "og lord B. sidder på agterpligten med den herre, som var med ham."

"Hvor mange mand er der i båden? – lad mig se – kun fire. Ja, lad kun lorden og hans ven komme; når de sætter foden på dækket, hav så alle vore folk i beredskab for en sikkerheds skyld; men kan De på en snedig måde få mandskabet i båden besnakket til at vende tilbage igen til deres eget skib og på den måde blive dem kvit, er det så meget desto bedre. Bring den ting i orden med Adams, og kom så ned igen – Hans Herlighed må træffe os alle ved bordet."

Pickersgill gik derpå ned igen i kahytten, og Corbett fik næppe tid til at give de fornødne ordrer og atter indtage sin plads ved bordet, før Hans Herlighed og mr. Stewart lagde på siden af kutteren og sprang op på dækket. Der var ingen andre til at tage imod dem end matroserne og folk, som de ikke kendte. De så sig forbavsede omkring; endelig sagde Hans Herlighed til Adams, som stod forude:

"Hvad er I for folk?"

"Hører til kutteren, Deres Velbårenhed."

Lord B. hørte latter nede i kahytten; han ville ikke vente for at udspørge matroserne, men gik agter ud, fulgt af mr. Stewart, kiggede ned igennem skylightet og så sin datter og mrs. Lascelles sidde side om side med, som han antog, Hautaine og Ossulton.

Pickersgill havde hørt båden skure imod siden af kutteren og fodtrin på dækket, og han talte så meget desto højere, for at

lord B. uformodet kunne overraske damerne. Han hørte de to herrer træde hen til skylightet og vidste, at de kunne høre, hvad der blev sagt; i dette øjeblik foreslog han derfor damerne, at, da det nu var sidste gang, de sad til bords sammen, skulle de alle tage et glas champagne og drikke "På glædeligt gensyn med lord B." Det var en skål, som de ikke kunne vægre sig ved at drikke. Maddox skænkede i glassene, og de bukkede netop for hinanden, da Hans Herlighed, som var kommet ned ad trappen, trådte ind i kahytten, fulgt af mr. Stewart.

Cecilia fik øje på sin fader, champagneglasset faldt hende ud af hånden – hun styrtede sig i hans arme og brast i gråd.

"Hvem ville ikke ønske at være fader, mrs. Lascelles?" sagde Pickersgill, idet han roligt satte sig ned, efter først at have rejst sig for at hilse på lord B.

"Må jeg spørge, hvem har jeg den ære at se her i min kahyt, hvor De lader, som De er hjemme?" spurgte lord B. i en vred tone, idet han talte over hovedet på sin datter, som endnu lå i hans arme. "Ja, ved Himlen! – Stewart, det er smuglerkaptajnen, som har klædt sig ud."

"Ganske rigtigt, mylord," svarede Pickersgill. "De forlod Deres jagt for at tage mig; de efterlod disse damer i et skib, der var prisgivet vind og vove af mangel på folk; de kunne godt alle være omkommet. Jeg har gengældt ondt med godt ved at gå om bord her med mine egne folk og tage vare på skib og passagerer. I aften ventede jeg at kunne have bragt Deres skib til ankers ved Cowes og trygt gå fra borde, med bevidsthed om, at der for damerne intet var at befrygte."

"Nej, vil man –," udbrød Stewart.

"Hold inde, sir, om jeg må bede!" råbte Pickersgill; "husk på, De har allerede en gang overfaldet et menneske, som aldrig har fornærmet Dem. Gør mig nu den tjeneste at afholde Dem fra brugen af et hvilket som helst for mig fornærmeligt udtryk; for det, vil jeg lade Dem vide, finder jeg mig ikke roligt i. Husk på, sir, jeg afholdt mig fra og lod være med at benytte mig af den fordel, jeg havde over Dem, da De var i min magt. Husk fremdeles på, sir, at smuglerne endnu er herrer over kutteren, og at De ikke er således stillet, at De ustraffet kan fornærme mig eller mine folk. Tillad mig at bemærke, mylord, at folk i min stand og levevej har alt for hidsigt blod til at drøfte noget sindigt og roligt eller høre efter uden at tage til genmæle. Med Deres tilladelse vil Deres ven og min ven og jeg begive os op på dækket og imidlertid overlade det til Deres datter og den anden dame her at meddele Dem alt, hvad der er foregået. Derefter skal det være mig en stor fornøjelse, mylord, at høre, hvad som helst det måtte behage Deres Herlighed at sige mig."

"På ære –," begyndte mr. Stewart.

"Mr. Stewart," afbrød Cecilia Ossulton ham; "jeg beder Dem tie stille, ja endnu mere, i fald vi nogen sinde tiere skulle sejle i skib sammen, jeg *påbyder* Dem det."

"Deres Herlighed vil gøre mig en tjeneste ved at støtte miss Ossultons forlangende," sagde mrs. Lascelles.

Intet under, at mr. Stewart blev bragt til tavshed ved at høre damerne tage parti med smugleren.

"Jeg takker Dem mange gange, mine damer, for Deres mellemkomst," sagde Pickersgill; "for skønt jeg råder over midler til at tiltvinge mig de vilkår, jeg selv synes bedst om, skulle det dog gøre mig meget ondt, om jeg kom i den

ubehagelige nødvendighed at måtte benytte dem. Jeg venter på Deres Herligheds svar."

Lord B. var overordentlig forbavset; han ønskede at få en forklaring og bukkede fornemt. Samtlige tilstedeværende syntes at befinde sig i en falsk stilling; selv han, lord B., havde, hvordan det så var gået til, bukket for en smugler.

Pickersgill og Stewart gik op på dækket og gav sig til at spadsere frem og tilbage; derved kom de hvert øjeblik forbi hinanden, men mælede ikke et ord, og lignede mest af alt to hunde, der begge har den inderligste lyst til at fare løs på hinanden, men holdes tilbage af deres herrers stemme.

Corbett kom senere til og talte dæmpet med Pickersgill; Stewart gik over i læ for at se, om båden endnu lå på siden af kutteren, men den var for længe siden vendt tilbage til sit eget skib. Miss Ossulton havde godt hørt sin broders stemme, men kom ikke ud af damekahytten; hun ville gøre sig kostbar og var på den anden side heller ikke så ganske sikker på, at alt var i orden, da Phœbe havde meddelt hende, at der ikke var fulgt nogen med hendes broder og mr. Stewart, og at smuglerne endnu fremdeles var herrer over skibet. En stund efter gik Pickersgill og Corbett ned i folkelukafet og kom op på dækket igen i deres smuglerdragt, hvorpå de atter gav sig til at spadsere op og ned ad dækket.

Imidlertid var det blevet mørkt; kutteren løb langs med kysten og havde fyret ved "Nålerenden" på bagbords bov. Samtalen mellem Cecilia, mrs. Lascelles og lorden varede længe. Da lord B. havde fået alt meddelt indtil de mindste enkeltheder og så Pickersgills færd i det rette lys, vedgik han, at han ved at angribe smugleren havde stillet sig blot og udæsket

denne til at øve gengæld, at Pickersgill på alle måder havde vist megen skånsel og at, når alt kom til alt, kutteren, i fald smugleren ikke var gået om bord på den, let kunne være forlist, da der kun var tre matroser om bord på den. Han morede sig kosteligt over, at hans søster havde måttet hjælpe til med smuglingen og fået sig en forskrækkelse, end mere glædede det ham, at herrerne var blevet sendt til Cherbourg, og det var ham en stor trøst, at han ikke var den eneste, som blev til latter ved den historie. Det var ham også kært, at Pickersgill havde hast til hensigt at bringe kutteren velbeholdent i havn ved Cowes, at han havde respekteret ejendomsretten der om bord og opført sig, som det sømmede sig, over for damerne. I det hele taget følte han taknemmelighed mod Pickersgill. Og hvor der er taknemmelighed, er der også altid velvilje.

"Men hvem kan han dog være?" sagde mrs. Lascelles; "han vedgår selv, at han ikke hedder Pickersgill, og fortalte mig i fortrolighed, at han var af god familie."

"I fortrolighed! min kære mrs. Lascelles?" sagde lord B.

"Ja, ganske rigtigt; vi er begge hans fortrolige. Ikke sandt, Cecilia?"

"Denne smugler lader på ære til, mrs. Lascelles, at have gjort et indtryk på Dem, som mange forgæves har forsøgt."

Mrs. Lascelles svarede ikke på denne bemærkning, men sagde: "Ja, mylord, nu må De træffe en afgørelse, og jeg håber, at De, af hensyn til os, vil behandle ham, som han har behandlet os, med den største agtelse og velvilje."

"Hvor kan De tro andet?" svarede lord B., "det er ikke alene mit ønske, men også i min velforståede interesse at gøre det.

Han kan jo ellers gerne i nat føre os over til Frankrig eller hvilket som helst andet sted hen. Er han ikke herre over skibet?"

"Jo," svarede Cecilia, "men vi smigrer os med, at det er os, der har kommandoen. Skal vi kalde ham her ned, papa?"

"Ring på Maddox. – Maddox, sig til mr. Pickersgill, som er oppe på dækket, at jeg gerne vil tale med ham, og bed ham være så venlig at komme ned i kahytten."

"Hvem, mylord? Ham?"

"Ja, netop ham," svarede Cecilia leende.

"Skal jeg også nu kalde ham mylord, miss?"

"Det kan De gøre, som De selv vil, Maddox; men husk på, at han endnu stadig er herre over skibet," svarede Cecilia.

"Ja, så vil jeg med Deres Herligheds tilladelse vedblive at kalde ham mylord; det er nok det sikreste."

Smugleren trådte ind i kahytten; damerne studsede, da han viste sig i sin grove sømandsdragt med bar hals og sit sorte halstørklæde bundet i en løs knude. Han var et ideal af en smuk sømand.

"Deres Herlighed ønsker at tale med mig?"

"Mr. Pickersgill, jeg erkender, at De har haft skellig grund til fjendskab imod mig, og at De har ladet nåde gå for ret. Jeg takker Dem for Deres høflige optræden over for damerne og forsikrer Dem, at jeg beklager meget, hvad jeg har gjort."

"Mylord, jeg har fået fuld oprejsning ved det, De der sagde, og håber blot, at De før fremtiden ikke vil forulempe en stakkels smugler, der ved et farefuldt og møjsommeligt liv kæmper for at skaffe sig selv og måske kone og børn, livets ophold. Jeg har sagt damerne, at det var min agt i nat at bringe kutteren for anker ved Cowes og forlade den, så snart den velbeholdent

havde nået sit bestemmelsessted. Deres uventede komme vil blot medføre den forskel, at jeg forinden må udbede mig Deres Herligheds bestemte forsikring, at Deres folk vil tillade mig og mine at forlade skuden uden nogen forulempelse, når vi først har gjort vor skyldighed."

"Det giver jeg Dem mit ord på, mr. Pickersgill, og takker Dem oven i købet. Jeg håber, De tillader mig at byde Dem en lille erkendtlighed."

"På ingen måde, mylord."

"I alt fald, mr. Pickersgill, hvis jeg en anden gang kan være Dem til tjeneste, har De at befale over mig."

Pickersgill svarede ikke.

"De vil vist, mr. Pickersgill –."

"Pickersgill! hvor jeg hader det navn!" sagde smugleren halvt for sig selv. "Om forladelse, mylord – hvis jeg må udbede mig Deres bistand til bedste for nogen af mine ulykkelige staldbrødre –"

"Ikke for Dem selv, mr. Pickersgill?" sagde mrs. Lascelles.

"Jeg giver mig ikke mere af med at smugle, frue."

"For den glæde, jeg føler, ved at høre, at De har fattet det forsæt, mr. Pickersgill," sagde Cecilia, "rækker jeg Dem min hånd og siger Dem tak."

"Jeg med," sagde mrs. Lascelles halvvejs grædende.

"Og jeg med," sagde lord B., idet han rejste sig.

Pickersgill fo'r med bagen af hånden over øjnene, vendte sig om og forlod kahytten.

"Jeg er så glad, så glad!" sagde mrs. Lascelles og brast i gråd.

"Det er en prægtig karl," bemærkede lord B.; "kom, lad os alle gå op på dækket."

"Du har endnu ikke set tante, papa."

"Det er sandt, jeg vil gå ind til hende og så komme op til jer."

Damerne gik op på dækket. Cecilia indlod sig i samtale med mr. Stewart og fortalte ham kort, hvad der var foregået. Mrs. Lascelles sad agter ved hakkebrættet med sin smukke hånd under kinden og et udtryk i ansigtet *à la Juliette*.

"Mrs. Lascelles," sagde Pickersgill, "inden vi skilles, må De tillade mig at sige Dem, at det er Dem, der har fået mig til at opgive min hidtidige levevis –"

"Mig, mr. Pickersgill?"

"Ja, De sagde, at De ikke kunne lide den."

Mrs. Lascelles følte, hvor meget der lå bag ved denne ytring. "De sagde lige før, at De hadede navnet Pickersgill. Hvorfor kalder De Dem da således?"

"Det var mit smuglernavn, mrs. Lascelles."

"Og nu, da De har opgivet smugleriet, må De endelig sige mig, med hvad navn vi herefter skal kalde Dem."

"Mit rette navn kan jeg ikke antage, før jeg ikke blot har forladt dette skib, men også for sidste gang trykket mine staldbrødre i hånden og taget afsked med dem, og når det sker, mrs. Lascelles, er jeg langt fra Dem."

"Men jeg er meget nysgerrig efter at få det at vide, og en dames nysgerrighed må tilfredsstilles. De må ved lejlighed besøge mig og sige mig det. Her er min adresse."

Pickersgill modtog med et dybt buk hendes kort, og da lord B. i det samme kom op på dækket, ilede mrs. Lascelles hen til ham.

Kutteren løb nu forbi broen ved "Nålene", og smugleren lodsede den ind. Så snart de havde klaret indløbet og var

kommet vel ind på inderreden, gik alle ned i kahytten, da lord B. bad Pickersgill og Corbett tømme et afskedsglas med ham. Mr. Stewart, der af Cecilia havde fået at vide, hvad der havde tildraget sig, var yderst høflig og opmærksom imod Pickersgill og greb en lejlighed til at sige, at det gjorde ham ondt, om han havde sagt eller gjort noget, der kunne fornærme denne. Enhver var atter blevet sig selv, og der herskede idel munterhed og glæde, fordi miss Ossulton blev sit forsæt tro ikke at forlade kahytten, før hun kunne forlade kutteren med det samme. Klokken ti blev kutteren lagt for anker. Pickersgill bød farvel til det højvelbårne og højfornemme selskab og gik i sin båd med sine folk, og lord B. var atter i enebesiddelse af sit skib, skønt han ikke havde nogen besætning på det. Maddox antog sin sædvanlige tone, og kokken svingede sin kniv og bandede på, at han nok gad se den smugler, som en anden gang ville befale ham at lave koteletter *à l'ombre chinoise*.

Kutteren havde ligget tre dage ved Cowes, da lord B. fik brev fra Pickersgill, hvori denne meldte ham, at matroserne fra hans skib var blevet taget og ville blive domfældt, som følge af at de havde haft herrerne fra lystkutteren om bord hos sig, da disse var forpligtet til at vidne imod dem for at bevise, at de havde sænket brændevinsankrene. Lord B. betalte alle udeblivelsesbøderne, og matroserne blev sat på fri fod af mangel på fuldgyldigt vidnesbyrd imod dem.

Et par års tid efter kom kældermesteren en dag ind til Cecilia Ossulton, der sad ved sit sybord i dyb sorg over sin nys afdøde tante, og overrakte hende et brev. Det var fra hendes veninde, mrs. Lascelles, og indeholdt det budskab, at hun havde giftet sig igen med en mr. Davenant og agtede at aflægge hende et kort

besøg, inden hun foretog sin fastlandsrejse. Hr. og fru Davenant kom selv den næste dag, og da den sidstnævnte forestillede sin ægtefælle, sagde hun til miss Ossulton: "Se rigtigt efter, kære Cecilia, og sig mig, om du før har set Davenant."

Cecilia så vist på ham. "Ja, det har jeg rigtig nok," udbrød hun endelig og rakte ham hjerteligt hånden, "og det glæder mig meget at træffe ham igen."

For i mr. Davenant genkendte hun sin gamle bekendt, kaptajnen på *Lykke på Rejsen*, smugleren Jack Pickersgill.

Om "De tre kuttere"

Forfatter: Frederick Marryat (1792-1848).
Org.udgave: *The Three Cutters* (sammen med *The Pirate*). Longman, Rees, Orme, Brown, Green, & Longman (Samtidig udgave fra A. & W. Galignani & Co., Paris) London 1836.
Denne udgave baseret på: *Sørøveren – De tre Kuttere – Masterman Flink* – af Kaptejn Marryat. Anden udgave. Chr. Steen og Søns Forlag, Kbh. 1880.
Oversætter: Jens Peter Valdemar Petersen (1843-1915).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af Clarkson Standfield (1793-1867): "The '*Happy Go Lucky*' at St. Maloe" fra den engelske førsteudgave 1836.

ISBN 978-87-7979-871-7

2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-104-6 (Ølstykke 2006).

© 2023 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1: Tattersalls: Et hestemarked i London

Note 2: **Salt ål:** Tamp med en ende tov